

473

பரமபதிதனை.

23

கை ல ர ய

சட்டை முனிவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முன் ஞானம் ஈ, பின்ஞானம் ஈ.

இஃது

மதுரை வித்துவான்

த. குப்புசாமிநாயுடு அவர்களால்

பார்வையிடப்பெற்று:

மதுரைப் புதுமண்டபம் புத்தகஷாப்

இ. ரர்ம.

குருசாமிக்கோரை

அவர்களாற்றமது

மதுரை, வடக்குமாசிவிதி

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாசம் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1915.

இதன் விலை

அனா 4.





உ  
கடவுள்துணை.

கைலாய சட்டைமுனிவர்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

முன் ஞானம் நூறு.



அகண்டபரி பூரணமா முமையாள்பாத  
மப்புரத்தே நின்றதொரு வையர்பாதம் .  
புகன்றுநின்ற கனோசனோ நாதாக்கள்பாதம்,  
புகழ்பெரிய வாக்குடைய வாணிபாதம்  
நிகன்றெனவே யெனையாண்ட குருவிற்பாதம்  
நிறைநிறையாய்ச் சொருபத்தில் நின்றோர்பாதம்  
முகன்றுயென யின்றெடுத்த சின்மபத்திற்பாத  
முவுலகும் மெச்சுதற்குக் காப்புத்தானே. (1)

தாங்கிநின்ற சரிதையிலே நின்றசடம்பிழிகில்  
தப்பாது கிரிகையுள்ளே சாரப்பண்ணும்  
வாங்கிநின்ற கிரிகைவிட்டு விழுந்ததானால்  
மகத்தான வுடலெடுத்த யோகம்பண்ணும்  
ஓங்கிநின்ற யோகம்பிட்டு விழுந்ததானால்  
உத்தமனே வுயர்ந்துநின்ற ஞானத்தேற்றும்  
பாங்கினின்ற அச்சென்ம மவுனமுத்திப்  
பரிவாக வாய்த்தவர்க ளறிந்துகொள்ளே. (2)

அறிந்திந்த நான்குக்கும் விக்னங்கள்ருண்டு  
அப்பனே ஆகாமியஞ்சஞ் சித்தத்தினோடே  
மறிந்துநின்ற பிரார்த்தந் தோயத்தோடு  
மகத்தான நாலுக்கும் விக்னங்களாச்சு  
பிறிந்துநின்ற நாலினுற் செய்வதென்ன  
பேரான வறமையோடு கிலேசத்துக்கஞ்  
செறிந்துநின்ற பெண்பொன்னு மண்ணினாலே  
சேத்துமத்தி லீப்போலே நயங்குவாரே. (3)

தியங்கினால் கெர்ச்சித்துத் துரத்திச்சண்ணுஞ்  
 சீரறியா மிலேச்சரைபோ ஜகத்தினுள்ளே  
 மயங்கினார் நாலுபா தத்தினுள்ளு  
 மனஞ்செவ்வை யாவதெப்போ நாமறிவதெப்போ  
 தயங்கினு ருலகத்திற் கோடிபேர்கள்  
 சாவதுவும் பிறப்பதுவுங் காவடிபோலாச்சு  
 துயங்கினார் துயரத்தால் ஞானம்போச்சு  
 சுடுகாட்டி லறிவதுபோல் சுத்தப்பாமே.

(4)

பாமூன மாய்கைசென்றே யொழிவதெப்போ  
 பரந்தமனஞ் செவ்வையாய் வருவதெப்போ  
 வாளான விழியுடைய பெண்ணைச்சேரு  
 மயக்கமற்று நிற்பதெப்போ மனமேயையோ  
 காழான வுலகமதி னுசையெல்லாங்  
 'கருவறத்து நிற்பதெப்போ கருநிதின்  
 கோளான கருவிவிட்டு மேலேனோக்கிக்  
 கூடுவது மேதென்றால் முலம்பாரே.

(5)

முலமுத லாறுதலங் கிழேதள்ளி  
 முதிர்ந்துநின்ற மேலாறு மெடுத்துநோக்கிக்  
 கோலமுட னுன்மனையைத் தாண்டியேறிக்  
 கொடியதொரு ஞானசத்திக் குள்ளேமைந்த  
 பாலமென்ற கேசரியா மவுனத்துண்டிப்  
 பராபரமா மந்தரத்தில் ஞானமுற்றிக்  
 காலமொடு பிறப்பிற் ப்புங் கடந்துபோகுங்  
 கைவிட்ட சூத்திரம்போல் கடமுமோங்கே.

(6)

ஐங்கார முதற்கொண்டு வைந் தெழுத்தோடாறு  
 முற்றுநின்ற பஞ்சகர்த்தா ளிருந்திடந்தான்பாரு  
 ஐங்கார மானவமும் நானெனவும்போன  
 லப்பவல்லோ அகாரமுத லுகாரங்கர்ணம்  
 பாங்கான மகாரமொடு விந்துநாதம்  
 பரவியதின் மேல்நிற்கும் பராபரத்தான்மைந்தா  
 வாங்கான மவுனத்தைப் பற்றிபேறு  
 மருவிநின்ற லவிரியைத்தா னொத்துக்கானே.

(7)

ஒத்தாநின்ற ஒங்கார மண்ணையுண்ணு

முலவியந்த மண்ணென்று சலத்தையுண்ணும்

மத்திநின்ற சலமதுதான் றீயையுண்ணும்

பாங்கான தீச்சென்று காலையுண்ணும்

வெத்திநின்ற கால்சென்று விண்ணையுண்ணும்

விழுந்ததப்பா சடமென்று வேதார்த்தம்போச்சு

முத்திகண்டு கூடுவது மெந்தக்காலம்

முடரே மதுவையுண்டு மேலேபாரே.

(8)

பாரப்பா அகாரமுத லுகாரத்தைக் கொள்ளும்

பாங்கான உகாரமது மகாரத்தைக் கொள்ளும்

நேரப்பா மகாரமது விந்துவைத்தான்கொள்ளும்

நேரான விந்துவது நாதத்தைக்கொள்ளும்

சேரப்பா நாதமுற்று சத்தியைத்தான்கொள்ளும்

சேர்ந்துநின்ற சத்தியல்லோ சிவத்தைக்கொள்ளும்

ஆரப்பா சிவந்தண்ணைப் பரந்தான்கொள்ளும்

அப்பரத்தைக் கொண்டவிட மறிந்துவுன்னே.

(9)

உன்னிநின்று மூலமுத லாறும்பார்த்து

வுறுகின்ற சுழிமுனையை யறிந்துபின்பு

மன்னிநின்ற மதிமேலே சாம்பவியைக்கண்டு

மருவிநின்று மனமுறைந்து தேர்ந்தபின்பு.

பன்னிநின்ற விவ்வளவும் யோகமார்க்கம்

பகலிரவு மற்றவிடம் ஞானீமார்க்கம்;

கன்னிநின்ற விடங்கண்டா லவனேஞானி

காட்டுவாள் கேசரியைக் காட்டுவாளே.

(10)

காட்டுவாள் கிரியுன்னை மேலேயேற்றிக்

கைவிட்டால் கிரியைத்தான் கிழேதள்வள்

முட்டுவாள் குளிகைவிட்டால் சுண்ணத்துக்குள்ளே

முதண்ட புவிசுடந்து வெளியுங்காணும்

ஆட்டுவா ளண்டரண்ட மாலைபூண்டா

ளாதிவஸ்து ளாதிவஸ்தி ரண்டுமொன்று

ஊட்டுவாள் நிற்குணத்தி னமுதமள்ளி

யுயர்ந்துநின்ற ஞானசத்தி யுறவுதானே.

(11)

உறவென்னத் தாயைவிட வறவுமுண்டோ  
 வுறுத்தரையோ வாமத்தைத் தூஷிப்பார்கள்  
 குறைவென்ன திரோதாயி சமையந்தோறும்  
 கூடியல்லோ மாயவலை கூட்டியாட்டி  
 மறைவென்ன ஞானமென்ன மயக்கித்தள்ளி  
 மகத்தான சமுசார வலையிற்போட்டாள்  
 நிறைவென்ன வாமத்தால் ஞானமாச்சு  
 நின்றவனே சிவயோகி வாசிபாரே.

(12)

வாசியென்றும் மவுனமென்று மிரண்டும்வித்தை  
 மகத்தான சாம்பவியும் கேசரியும்ரண்டு  
 தேசியென்றால் யோகத்துக் காதிவித்தை  
 திறமான மவுனமென்றால் ஞானவித்தை  
 மாசியென்ற மனமுடைத்தா லிரண்டுமாகா  
 மருவிநின்று அறிவறிந்தா லிரண்டுமாகும்  
 தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்டவீதி  
 சொக்காம லகிரிகொண்டு ஆக்கியேறே.

(13)

ஆக்கிநின்ற பரிசுத்தாம் கொசுவிற்றதையா  
 ஆச்சரியம் ரூபத்தால் வண்டிறந்ததையா  
 பாக்கிநின்ற மணியொலியாய் மானிறந்ததையா  
 பாழான வுரிசையினால் மீனிறந்ததையா  
 தாக்கிநின்ற கேந்தியினு லெறும்புசென்று  
 சாதகமாய் மாண்டதீந்த வைந்தும்பாரு  
 பாக்கிநின்ற விந்திரிய விடையத்துள்ளே  
 பாழான மனஞ்சிக்கிப் படுகுவாரே.

(14)

வாரான வுலகத்தில் மனுஷர்கோடி  
 மருவிநின்று வுண்டுதேது சையோத்தில்  
 தாரான ஜெகதூரங்க பரங்கமேறிச்  
 சுகலரத்தன பூஷணங்கள் தரித்துவிம்மி  
 மாரான வாழ்வடைந்தோ ரிறந்தாரையா  
 மாண்டவர்கள் வெகுகோடி மாயவாட்கைக்  
 காரான சிவயோக ஞானம்வந்தால்  
 கடழிந்து போகாது கூடுகடே.

(15)

கடுவது அம்பரமோ கேசரமோவென்னில்  
 கூர்மையுள்ள வானமோ வதிதமோவென்னில்  
 ஆடுவது ஆச்சரிய நின்மலமோவென்னி  
 லருமைபுள்ள நிரக்குணமோ நிரஞ்சனமோவென்னிவ்  
 பாடுவது பதக்கடந்த பூரணமோவென்னில்  
 பகரீவு மற்றிடமோ பராபரமோவென்னி  
 லூடுவது யெங்கப்பா பின்னையெங்குமல்ல  
 உம்மென்று லாமவெள்ள மோகங்கானே. (16)

மோகமென்ற வுரலுக்குள் மனந்தான்சிக்கி  
 முசியாம லிடிப்பதற்கு வைம்பொரியங்கோல்தான்  
 பாகமென்ற கோபம்வந்து வருவாம்பின்று  
 பதையாமற் சண்ணிச்ச வுலகமெல்லார்  
 தாகமென்ற ஞானம்வந்து மென்னசெய்யுஞ்  
 சண்டாள விர்திரியச் சார்பினுலே  
 வேகமென்ற மனமுடைத்தோர் லகிரிகொண்டு  
 விண்ணுக்கு ளேறிநிற்க வெளியாய்ப்போமே. (17)

வெளியேது வெளிக்குள்ளே யொளியங்கேது  
 வேதாந்த வொளிகடந்த வொளியங்கேது  
 அளியேது அளிகடந்த வகண்டமேது  
 அப்புறத்தே தோற்றுகிற சோதியேது  
 நெளியேது நினைவேது நிரக்குணந்தானேது  
 நேரான பூரணத்தின் நாதமேது  
 வளியேது சுழிபடக்குஞ் சூட்சமேது  
 தோற்றுமப்பா வானத்தை யொத்துப்பாரே. (18)

ஒத்தநின்ற சரிதையொடு கிரிகொண்டு  
 முறவாதி செய்தவப்பா நன்றாய்க்கேளு  
 பத்திநின்ற யோகமுகல் ஞானம்ரெண்டும்  
 பாங்காகச் சித்தருக்கு அடுத்தவாறு  
 அத்திநின்ற ஆகாயிசஞ் சிதமாயிராரத்வ  
 மாருக்கு மடுக்குமென்றால் யோகவரையெய்தும்  
 முத்திநின்ற ஞானத்திற் புகுந்தோர்க்கையா  
 முன்றுமிலைப் பிரபஞ்ச முழுதும்போச்சே. (19)

போச்சென்பார் முக்காலம் பிறகேறின்று  
 புரிமுருக்குப் போலேறிப் புணர்ந்துகொல்லும்  
 ஆச்சப்பா காலமென்ன வென்றுசொல்லி  
 யவரவர்கள் சபஞ்செய்வா ரறிந்தமட்டும்  
 நீச்சப்பா அகாலவெள்ள மர்கடப்பாரென்றால்  
 நேரான ஞானியல்லோ கடந்துகின்றார்  
 மூச்சப்பா அற்றிடத்தைப் பாருபாரு  
 மூட்டுவிக்கு முகிடந்தான் ஞானத்தியே.

(20)

தியுக்குள் விழுந்துநின்ற நிரணபஸ்பம்போலச்  
 செகச்சால முதற்கொண்டு காலங்கள்போம்  
 தியுக்குள் விழுந்தெழுந்த நெய்யைப்போல  
 சிறப்பான ஞானமது திரண்டேபேறும்  
 தியுக்குள் காஷ்டமொடு கோலங்கூடித்  
 திரண்டாப்போற் கருவியெல்லாம் கூணத்தில்மானும்  
 தியுக்குள் பராபரந்தா னிருந்ததும்பார்  
 ஜெகமெல்லாம் வித்தையென்று தெளிந்துபோமே.

(21)

தெளிந்தவிடங் கண்டவரார் சித்தர்யோகி  
 ஜெகமெல்லாம் நானென்பார் திருட்டுஞானம்  
 ஒளிந்தவிட முன்மனைத்தாய் கேசரிக்குள்நிற்பான்  
 உற்றுப்பார் மகாரம்பவைத்து ஆதுஆது  
 அளிந்தவிடம் நிற்குணந்தா னகிலேகேளு  
 ஆச்சரிய மகாரமொன்று வுண்டிவுண்டு  
 களிந்தவிடம் நிராகார மொன்றுமில்கைக்  
 காட்டுவதா ரறிவுகொண்டு வுற்றுக்கானே.

(22)

உற்றுநின்று வலகத்தோர் ஞானம்பார்த்து  
 லுணுக்குக் கிடையாமல் புரட்டுப்பேசி  
 பற்றுநின்ற மோகததாற் பெண்ணைக்கூடி  
 பார்த்துநின்ற சிரோதாயி வலைபிற்சிக்கிக்  
 கொத்துநின்ற விடங்காண்பார் கண்ணைமுடிக்க  
 கும்மென்று இருளாகுந் குறியும்பொய்யா  
 மற்றுநின்ற லகிரியினுற் கொண்டேயேற  
 மாட்டார்க ளறுசமைய மாடுதானே.

(23)



சமையமெல்லாஞ் சத்தியுண்டு சிவமுமுண்டு  
 சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளினார்கள்  
 சமையமெல்லாம் வேதாந்தஞ் சித்தாந்தமுண்டு  
 சாதகத்தைப் பாராமற் றயங்கினார்கள்  
 சமையமெல்லாம் நாதமுண்டு வீத்துமுண்டு  
 தரக்காமற் கெட்டார்க ளுலகத்தோர்கள்  
 சமையமெல்லா மம்பரமாம் ஞானமுண்டு  
 தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப்போச்சே. (24)

போச்சப்பா ஆறும் பானத்தாலே  
 புத்தியுள்ளோர் பானத்தாற் கண்டாரையா  
 ஆச்சப்பா வாமமென்ன நிகிதமென்பார்  
 அதன்குணமோ திரோதாயி யனுஷ்டானந்தான்  
 ஓச்சப்பா நாதாக்கள் ரிஷிகள்கித்தர்  
 உயர்ந்தவரைக் கண்டவர்கள் பானத்தாலன்றோ  
 காய்ச்சமரம் பட்டதென்ன வேரற்றப்போல்  
 கசடரென்ற வறுசமையங் கேட்டபாங்கே. (25)

பாங்கான குண்டலிக்குள் மூலமொன்று  
 பாரப்பா கண்டத்தில் மூலமொன்று  
 போங்கான புருவமைய மூலமொன்று  
 புகழான விந்துவிலே மூலமொன்று  
 வாங்கான சத்தியிலே மூலமொன்று  
 மருவியின்ற பராபரத்தில் மூலமொன்று  
 தேங்காம விதையாறுங் கண்டஞாமி  
 சேர்ந்துகின்ற மும்மூல யோகியாமே. (26)

ஆமப்பா நகரமுதல் யகாரவரைநிற்கும்  
 அவ்வளவும் யோகத்தின் மூலமாச்சு  
 தாமப்பா அகாரமுத லுகாரந்தொட்டுச்  
 சாதகமாய் மகாரவரை ஞானமூலம்  
 ஒமப்பா திசைநாத மவுனத்திற்கானும்  
 உற்றேற வற்றேற அகண்டவீதி  
 காமப்பா லுண்டாக்கால் யோககித்திக்  
 கடுங்கானற் பாலுண்ண ஞானமாச்சே. (27)

ஆச்சிந்த வரிசைவிட்டு உலகஆசான்

ஆதியொன்று அந்தமொன்று ரவிமதிதானென்பான்  
முச்சுற்ற விடங்காட்டத் தெரியாதேநின்று

முன்னேது பின்னேது சாங்கமென்பான்  
வாச்சிந்த மயக்கத்தா லுலகத்தோர்கெட்டார்

மதுவைவிட்டு ஏறியல்லோ சமையத்தோர்கெட்டார்  
ஓச்சிந்த விதமறிந்தோன் யோகஞானி

உம்மென்றா கும்மென்ற நாதமாமே.

(28)

நாதமப்பா யோகத்தி லைந்துநாதம்

நலமான மவுனத்தி லைந்துநாதம்

வேதமப்பா கடந்திடத்தே சுத்தநாதம்

வெட்டவெளிக் குள்ளேயோர் நாதமுண்டு

போதமப்பா கடந்திடத்தே யந்தநாதம்

புகழாகச் சேவித்து நிற்குநாளுந்

காதமப்பா தூரமல்ல அந்தோ அந்தோ

கண்ணிமைக்குள் விண்ணுக்குள் கலந்துகானே.

(29)

விண்ணேது வெளியேது வெளியங்கேது

விரைந்திந்த முன்றுங்கே சரிதானாச்சு

கண்ணேது காதேது முக்கங்கேது

கண்டிப்பாய்க் கண்டதெல்லா மழிந்துபோச்சு

ஒண்ணேதி ரண்டேது சமரசந்தா

ஹற்றுப்பார் வெட்டவெளி யொன்றுமில்லை

எண்ணேது நினைவேது அறிவங்கேது

ஏகமாய்க் கலந்தமுத்தி யிடத்தைக்கானே.

(30)

உத்திகொண்டு ஞானனால் பார்த்துப்பார்த்து

உலகத்தோர் ஞானமெல்லாம் வந்ததென்று

பத்திகொண்டு அலைவார்கள் விண்ணைப்பாரார்

பாழான மனதையங்கே நிறுத்தமாட்டார்

முத்திகண்ட விடமெங்கே யென்றுகாணார்

முச்சுற்று நின்றிடத்தை நோக்கிப்பாரார்

சித்திகண்டால் சித்திகொண்டு செய்யமாட்டார்

சேர்ந்ததுவா யிருக்கறியார் திருடர்தானே.

(31)

தானென்ற வானுவத்தை நீக்கமாட்டார்  
 சண்டாளத் தோபத்தைத் தள்ளமாட்டார்  
 ஊனென்ற சகபோக மொழிக்கமாட்டார்  
 உற்றுவின்ற சையோகம் விதிக்கமாட்டார்  
 பானென்ற ஞானவெள்ள முண்ணமாட்டார்  
 பதநாமல் மவுனத்தே ஈருக்கமாட்டார்  
 வானென்ற பொருளென்ன வெளிநோமைந்தா  
 மகத்தான மனமடங்க மெய்யுங்கானே.

(32)

காலிர்த வுலகத்தில் மாயக்கூத்தும்  
 கண்மூக்குச் செவியோடுநித் திரிபக்கூத்தும்  
 பூணிர்த வாசிரினால் வறுமைக்கூத்தும்  
 புகழான ஜெனனமொடு மாணக்கூத்தும்  
 ஆணிர்த வண்டமெல்லாம் படைத்தகூத்தும்  
 ஆங்கார மனம்புத்தி யானகூத்தும்  
 தோணிர்தப் படிபடைத்த பரமேஸையா  
 சொற்பெரிய பூரணமே யென்றுகவே.

(33)

கவையிலே யாத்தானைத் தொழுதுகவு  
 குறையாத கருணையினால் திரும்பிப்பார்த்துத்  
 தாவையிலே மதையைத்தான் தாய்தான்சென்று  
 சார்வாக வெடுத்ததுபோ லுன்னைமைந்தா  
 தேவையிலே பெடுத்தனைத்து உயிரைலைப்பான்  
 செகச்சால மாடுகிற திருட்டுத்தாய்தான்  
 பாவையிலே மனஞ்சென்று பாவரவிட்டால்  
 பாராது போகிறுப்பான் பாருபாரே.

(34)

பாரப்பா செகமனைத்து மண்டமெல்லாம்  
 பாங்கான குடிரிலே வைத்தகன்னி  
 நோப்பா யிவகாவிட்டு யோகம்பார்த்தேன்  
 நோக அண்டத்தில் ஞானம்பார்த்தேன்  
 சோப்பா சுத்தமிழல் மனமோபேயாம்  
 செகச்சாலக் கூத்தகவிட்டுத் தெளிபமாட்டார்  
 ஞாப்பா அவிக்கிட்டு ஞானங்கண்டோர்  
 அவித்தழிக்கு மாசையென்ற பாம்புகானே.

(35)

பாம்பதனை ஆபாணம் புண்டலிசன்  
 பரிவாக மதிமோகி கொள்வதற்கு  
 பாம்பதனை மூற்றுமாய்ப் போட்டகத்தன்  
 பாங்கான கிழித்த பாணிபாணி  
 பாம்பதனைக் கெட்டனாயிற்று தத்துக்கொன்றி  
 பரிபுழைவக் கொலுறித்துப் பாங்குதல்பெ  
 பாம்பதனை மீளக்குமோ திரையப்போடென்  
 பாரிவந்து ஆகண்டதறி வாகுனார்.

(36)

ஆழிசுதொர் கத்தெல்லா மாந்தரன்மொகி  
 பாண்டலிசை யனாதத்தனை விருத்திக்கொண்டான்  
 பாழனிடா தயமருகி னாழுவியல்வர்  
 பாழிமோ மயனவரு மொன்றிமொன்றி  
 பாழிசுதொ ரிடமெங்கே மொழிதருவெங்கே  
 மொழிதருகற் றாழுவெ கடனெங்கே  
 கழனிகொ ரகண்டத்தின் சொழிமெங்கே  
 கசாமல் மவுனத்திற் கடிக்கானே.

(37)

மெய்த்துயரநு.

காணப்பா மகாசலகா காதலொகை  
 கண்டறங்குப் பேட்டா மவுனதூணம்  
 காணப்பா மூணப்பா காதத்திதாதி  
 மொருமுனைய மொருவழிய மொன்றுமோகி  
 தொணப்பா தோற்றவதன் கொன்றுநிலை  
 கத்தலெளி ரகிக்கொடி நூறுவன்னி  
 ஆணப்பா மகிக்கொடி கண்டெல்லாது  
 ஆசாரிய மதிக்கெனது மகாசங்கானே.

(38)

மகாசமன்விர முத்திமுத்தி வாகாண்டபடி  
 வழிசுபட்டு முறைமைபது ஞானபார்க்கம்  
 மகாசமன்விர வடக்கெத்த காதத்தானடி  
 மருவரிட மன்விரகொ ரிதான்மைத்தா  
 மகாசமன்விர மேலெழுத்த மென்பார்மாரதர்  
 மகட்டிதது முன்மொழித்த மென்பதொன்று  
 மகாசமன்விர மகாசமத்தத யதிதயித்தத  
 வாய்தொத்து பேசாமெ மவுனமாவே.

(39)

மௌனவித்தை யேதெனில்முன் நெழுத்தெயன்பார்  
மாட்டுகிற இனங்காணா யார்க்கக்காணர்  
மௌனவித்தை யாவதென்வாய் மூடலென்பார்  
மாடுமுதற் குதிரையினு லாவதென்ன  
மௌனவித்தை கேட்பார்குட் நெடுகாணர்  
வாய்மூட வழியேயோடு காதற்கெனார்  
மௌனவித்தை யாசான்தான் தூண்டக்காட்டில்  
மணிமுதலாய்த் திவசநாதம் கேட்குந்நானே, (40)

கேட்கையிலே மதியினிட வயிர்தஞ்சித்துங்  
கெடியான துவாதசமும் கடந்துநீதான்தும்  
வாழ்க்கையிலே யாசையறம் நினையும்போகும்  
வாறாதுயோ லண்ணுக்கி லயிர்தமோடும்  
நாக்கையிலே சங்கையி காத்திகாணும்  
சச்சிதா னந்தவொளி தானேதோன்று  
மூட்கையிலே மேலமித் வசிரிதம்  
முன்றுகமும் ஞானமாகு முட்டிப்பாரே. (41)

மூட்டையிலே யுலகத்துக் கிரிகொண்டுமூட்டு  
முதிர்ந்தயின்பு யின்னுக்குள் கிரிவந்துதாக்கும்  
கூட்டையிலே மகாரத்தை யறிந்துகட்டுங்  
கும்மென்ற காதத்திற் கூடியேற  
மூட்டையிலே யறிவொடு மனத்தைமாட்டு  
மறிகாலும் காதத்தைக் கார்ந்துகேளு  
மூட்டையிலே யொருவழியா யோவதற்கு  
துத்தமனே யச்சிள்ள முத்தியையா. (42)  
ஏறுகிறவையா.

பிறனே குருவான வகண்டமுத்தி  
ஆதிசெய்த ஞானமெல்லா மருளிச்செய்திர்  
மெய்யினே யேறுகிற சாதகத்தை  
வேதாந்த ஸ்சிபத்தை விளக்கிச்சொல்லும்  
தூய்யனே கிழித்தோடு பெழுத்தாக்கொள்ளும்  
சொற்பெரிய பிராணப் புகழ்க்கொல்லும்  
தூய்யனே வகயமென்ற கிரித்தஞ்சொல்லும்  
சாதகமாய் வகிபத்தைச் சாற்றுகவே. (43)

சாற்றுமென்று கேட்டமா னாக்கனேசேன்  
 சந்தோஷ மானதிப்போ சார்புகொல்வேன்  
 ஏற்றமென்ற மூலத்தில் வாசனைவந்து  
 எளிதாகப் பிரானாயம் பண்ணித்தேறு  
 ஆற்றுமென்ற குண்டலிக்குள் நடனங்கண்டு  
 ஆதித்தன் கொடியைப்போல் கார்த்திகானும்  
 மாற்றுமென்ற கண்டத்தி லங்கென்று, னு  
 வாய்திறக்க வெட்டாது வழிசெவ்வாயே,

(44)

வழியோடே தின்றுதைத்துப் பழக்கமாகி  
 மனோன்மணியாம் புருவமையத் துடேசென்று  
 ஒளியோடே மவுனத்தை யோட்டிபூது  
 உத்தமனே சாம்பலியைக் கண்டுகொள்வாய்  
 நெளியோ போயில்வளவும் யோகமார்க்கம்  
 தின்றவனே சிவயோகி தினைவாய்க்கேளு  
 தெளியோடே விந்துவென்ற குருபதத்தில்சின்ன  
 தியக்கப்பா மவுனத்தைத் தாரையாமே.

(45)

ஆமப்பா விந்துவிலே ரவிமதியோர்கூடி  
 ஆச்சரியங் கண்டுகி மயக்கமாகி  
 ஓமப்பா காதத்திற் செலிபெட்டு  
 ஊமைமென்ற வெழுத்துடைய அருவங்காணும்  
 தாமப்பா சத்தியிலே வண்ணியோடு  
 சதிகோடி ரவிமதியு மொஸ்வாவொவ்வா  
 வாமப்பா ஸுண்டவர்க்கித் தனையுக்காணும்  
 வாய்ப்பேசா ஞானிக்கு மாயந்தானே.

(46)

தானென்ற சிவத்துக்குள் மெளனஞ்சென்றால்  
 சதகோடி நவகோடி வண்ணிரயிசேரமன்  
 பானென்ற பார்த்தின்கீழ் மூப்பாமுண்டு  
 பார்த்தனே அகாரமொன்று உகாரமொன்று  
 வாவென்ற மகாரமொன்று மூப்பாழாக  
 வழங்கிற்று அதனொளியைக் சொல்லப்போகா  
 தேனென்ற மொழியுடைய அனமஞரத்தத்தை  
 தேனிபிட பதமென்ற கெசரிதான்வானே.

(47)

காணித்தக் கேசரத்தின தாயின்காந்தி  
 நன்கொள்ளா வின்கொள்ளா கரையுங்கொள்ளா  
 ஆணித்தப் பரையென்பார் அம்பரந்தானென்பார்  
 அவளுக்குள் மவுனமுண்டு அறிவுகொண்டபாரு  
 ண்ணின்த மெளனத்தை திஷ்டனாமாய்ப்போலாய்  
 ஒகோகோ அம்பரத்தி லேதோவேதோ  
 தோணித்தப் படியிருந்தா லயத்தினேர்மை  
 சொல்லரிது அப்புறந்தே சோதிதானே. (48)

சோதியென்று பராபரத்தி லாறுவரையுண்டு  
 சொல்லிலிலே கேட்டிருப்போம் சொல்லிக்கானோம்  
 ஆதியென்ற மூலகுரு பேரன்மைந்தா  
 ஆண்பின்னைச் சிங்கமென்ற கொங்கணர்நான்கேளு  
 வாதியென்று லவர்வாதி ஞானவாதி  
 மகத்தான குளிகையிட்ட சித்தன்வாதி  
 பேதியென்றால் மேருப்போ லேயும்பண்ணும்  
 பெருவாதி ரசவாதி பேருள்ளோனே. (49)

பேருள்ள கொங்கணர்நான் குளிகையிட்டப்  
 பேரான பூரணத்தி லாறுவரைகண்டார்  
 ஆருள்ள ருலகத்தி லவரேயாகான்  
 ஆச்சரியஞ் சித்தருக்குக் கீர்த்திவைந்தார்  
 நேருள்ள ரிஷிகளெட்டு முனிவரையா  
 நேராகச் சமாதியிலே யிருந்துகண்டோருண்டு  
 தாருள்ள சலத்தோடுஞ் சென்ற ரில்லை  
 சமீப்தான மனதினிட ஊத்திதானே. (50)

சத்தியுள்ள வாசனையாங் குரங்குகேளு  
 தண்டியல்லோ இத்திரியக் கொம்புக்குள்ளே  
 பத்தியுள்ளே யலைத்தடித்துப் பேய்க்கூத்தாக்கிப்  
 பாங்கான மனதைபல்லோ சின்னம்பண்ணி  
 முத்தியுள்ள வாசலுக்கு ஏறெட்டாது  
 முழுமோசச் சனியனப்பா ஞானத்துக்குக்  
 கொத்தியுள்ள வாசனையை யடக்கிப்பார்த்தால்  
 குருடனுக்கு ஞானவழி கூடுக்கானே. (51)

உறியது எப்படித்தான் ஞானமுந்தி  
 ஞானமடைகிட்டு அந்நிறை வழியைச்செல்லும்  
 நாமியது விலகத்தில் வாழ்வதால்  
 நன்மனது உண்டானால் சாந்திரந்திற்கொல்வார்  
 உறியது சாதுசங்கம் வெதரந்தம்பார்த்தால்  
 உத்தமனை வாசனயாக் ஞானகுப்போகும்  
 ஆறியது தெரந்தவர் சிறிதிலற்றும்  
 அப்படியே புலகத்தி ஸ்வேகம்பெரே.

(52)

பெரான விலகத்தில் ஞானமுற்றும்  
 பேசாம வகுக்குந்த விடத்திலமைந்தா  
 வாரான யோசத்தி விக்கமாதும்  
 வாரிதிக்கு மேருவுக்கும் நடுவிலகோடி  
 காரான காமத்தால் சுரபாண்டிலிங்கம்  
 ஸகலிட்ட சமாதிபினால் சுந்தரமாலிங்கம்  
 தாரான மலினோறும் பூமிநோறும்  
 சாற்றினை சாற்றினை சார்ந்துபாரே.

(53)

பாரப்பா கயம்பில்வந்து பிணையேற்றால்  
 பசித்ததப்பா ஞானதித்தி மருந்தித்தி  
 நோய்ப்பா வொன்பதுபே ரிதிலேயோறு  
 நிகராகப் பெலிகொண்மிதிர்க்குழுவர்  
 காரப்பா விண்ணையெவனால் காலார்க்கந்தர்  
 காத்தாலே ஞானதித்தி ஸகலந்துகடும்  
 வாரப்பா வாதுகயப்போல் விக்கங்கிட்ட  
 வறுத்ததென்பார் தித்தர்க்கந்தா ஞானசத்திபேரே.

(54)

உறையக்கவல்லோ ராறுபோகம் வைத்தாரீசன்  
 உண்டுதித்துத் துறியதற்கோ கொள்ளுவாயன்  
 மலமுத்தவல்லோ வாசனையோ விரிவொழுகுமென்றார்  
 மகத்தான தெகூறு முந்தியானை  
 நிறைக்கவல்லோ யோகமுதல ஞானக்குகொன்றார்  
 நிற்கவிட மற்றிருந்த உய்மனக்குகோதி  
 இறைக்கவல்லோ புறியதொர் கேவலியைப்போ  
 வெலிக்கென்க வொழும்பியும் வாசனைநான்கானே.

(55)



எழும்பாமல் வாசனையைச் கொன்றோன் ஞானி.

யேகாமல் வாசனையை யடித்தோன் சித்தன்  
எழும்பாமல் சுருங்கின யிருக்கச்சாடி.

யிருத்தினவன் சிவபோகி வாதபோகி  
எழும்பாமல் வடிப்பதற்குச் சூட்சுங்கொல்லே  
வென்மக்கான் மயனத்தே யிருத்தாயிப்போகும்  
எழும்பாமல் வாசனையைப் பேசக்கூடாது  
ஐயுயில்லை சத்தவெளி யிருளும்போக்தே. (56)

போக்சென்று இருக்கெந்தோர் ஞானத்துக்குப்  
புகழான வல்லமையதா வென்னவாய்தா  
வாச்சென்ற அகண்டத்துள் வரைகனையு  
மருகினால் சடந்தீநாடு வலனைத்தன்  
நீச்சென்ற வரைபார்த்து வானேன்மக்கான்  
கில்லுங்கோள் சுவையிறுங்ளே பென்றுசொல்லித்  
தோக்கென்ற பூணத்திற் செங்கிசென்ற  
கந்தரா கத்தன்வந்து தொழுதிட்டானே. (57)

தொழுதுகொண்டு பதம்பிடித்த வகண்டத்துள்ளே  
கொக்குகொடு பென்றுகொன்ன கந்தரமேயையா  
கிழுகொண்ட ஆகப்போல் செட்டிட்டேறி  
கொண்டதது அதுதலை கண்டிதேறி  
முழுதுவகண் டான்கொண் பென்றிர்த்தி  
முட்டிலவப்பென் கித்தக்சில் கோபம்வேண்டாம்  
பழுதுகொண்டு வாய்கொண் திரும்பாயிட்டால்  
பாபபரத்திற் கிச்செய்வன் பார்த்திடாயே. (58)

பாரப்பா அகண்டவெளி கத்தன்வான்  
பாரப்பாத்திரை அகலென்று மீடமெயில்லை  
கோப்பா கலிகொடி வகண்டிதே.  
கோபா மதிக்கொடி கண்டெருகம்  
ஆரப்பா வாயிட்டார் அகண்டகி  
அதற்குள்ளே செல்லிது கைத்தாபொபொ  
காப்பா முகையென்று பட்டங்கட்டிக்  
கெடுத்துக்கொண்ட கலங்கிட்டானே. (59)

கலத்திட்டிட னெழுலளையில் நாதவொலகை  
கவந்தொலகை கொடுத்தென்னை கவங்கமாச்ச  
கலத்திட்டென் பழநிலைநி விழியொகொழ  
கண்டெட்டென் மதிசெட்டென் நாதங்கெட்டென்  
கலத்திட்டென் ஈழலளையிற் காத்திக்குள்ளே  
கொண்டெழுந்திருண்டென் கலங்கெத்திட்டெ  
கலத்திட்டென் மய்யுததி மெய்யுட்பட்டென்  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா பழநுத்திரே.

(60)

அழகுமென்ற மொத்தெய்திச் சந்திரனந்த  
கவணத்திற் கொங்கணைநா மதிசெத்திற்  
விழையுடனே கொங்கணந்தா விழையுத்திற்  
அழகுமென்ற கொங்கணை நுங்கணந்தாணையா  
அச்சரிமந் கொங்கணைநா அயெய்வயிதென்  
அழகுமென்ற விழையிட மெய்யெனந்த  
அழகுமென் கொங்கணைநா பழநுத்திரே.

(61)

பலித்திட்ட கொங்கணைநா வாயெய்த  
பாபபே கீட்டுண்டென் பழநுத்திரே  
அலித்திட்ட அழகுமென்ற கொங்கணைநா  
அழகுமென்ற பழநுத்திரே அழகுமென்ற  
பலித்திட்ட கொங்கணைநா கெட்டெய்த  
பாபபே கீட்டுண்டென் பழநுத்திரே  
கலத்திட்ட கொங்கணைநா கலத்திட்டென்  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா.

(62)

அழகுமென்ற அழகுமென்ற பழநுத்திரே  
அழகுமென்ற கொங்கணைநா கலத்திட்டென்  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற  
கலங்கெத்தென் கொங்கணைநா அழகுமென்ற

(63)

சென்னை, 15.12.2015

காண்பார் நீதிமன்ற உத்தரவுகளை

உருவென வு வெரித்ததெனலா ன் அகலாபுரிதக

முத்தமிழை ஏற்றிய நாயனசித்தி

சூரமொகன சிவந்தவத்திசை மயவத்தவரிசை

குறித்து உத்தரவு பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பெரியபுத்தூர் அருள்மேல்வாய்மொழி

ஆதித்யா அப்பாது உலாபாபா.

(6.4)

பாரப்பா சூதழிண்டு மயமாத்தாக்கப்

பலிச்சென்ற அழகட்டை மண்பாம்பிபோகும்

தேர்ப்பா அச்சுடந்தான் கனகாபதிதாம்

சிறிவந்தேத தென்குயா முன்நிலையுள்ளபாய

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

١٣٥٤ هـ - قمری سنہ ۱۳۵۴

சேரப்பா: இவ்விதத்தில் நான் நம்புகிறேன்.

செய்யுறையே வகைய ஐந்துப்பாடு.

(65)

உத்தரவிட்ட படி பின்பற்றப்படுமா?

வனநாயகம் இவ்வகைத் தனது வித்தகைமென்று

பற்றிவின்றி பாவகூடா வெண்துகள்களிப்

பாபா மகாதேவரின் புகழ்

முற்றிலும் விடப்பெற்ற இரண்டாம் பகுதி

மேலாங்குட்டி மெய்க்கேள்வெய்து

கொத்திரிபித்த, மெகாபுத்த, சிறிமெகாபுத்த

புறவர் செய்கிறானக் கூறல்தாமே.

(56)

அவ்வநிலைது வாசனைமாத் தொய்தத்தொடு

கூடலாண்டி விவரம் பற்றி

மனநிலை இம்மாதிரியாக இருக்கிறது.

மனப்பலத்த நினைவுகளைக் கொள்வங்கேது

தலைநிலையுடையதாயிற்று.

مجلس شورای ملی - تهران - ۱۳۰۴

انسانیت کے لئے جو کچھ بھی ہو گا وہی ہو گا۔

அறத்தையும்கூர் தெய்வத்தி னுணர்வதனாவே.

(67)

ஞன்மயவென்றால் தொய்தத்தி ஞன்மயமல்லோ  
 அகண்டமுத லண்டமெல்லாம் ஞானத்தோற்றும்  
 மான்மயவென்றால் வாய்ப்பெத்தாம் ஞானிவாயில  
 மன்றமாயிற் றுறவிசான்றி மலர்நப்பர்த்துக்  
 தேன்மமென்கொண்டி அபகமெல்லாம் தெறித் துட்டிக்  
 செடியான மண்ணுடன்வென் னுலகயாலை  
 ஞான்மயவென்ற பிறப்பிறப்பை க்கெல்லென்  
 சண்டானக் கொபமலதத் தனமுதலினே.

(68)

தன்னுற்ற விநுப்புலர்தால் அநுபவக்கொ  
 சாதகமாய்க் குண்டலிக்குள் வாகிலைத்துத்  
 தென்னுற்ற பிரானுபம் பண்ணித்திறர்  
 திரண்டொலிபுத் தலம்பொலியுச் சாணும்காணும்  
 நன்னுற்றிற் றண்டதிற யங்கென்றாணு  
 கலம்பெரிப புருவவரபந் திறந்துபோகும்  
 அன்னுற்ற கனிபோலே யமிர்தமவிழும்  
 அப்பவலலை காயசித்தி யறித்துகொள்ளே.

(69)

அறிந்தித்த மகிபான விந்துமட்டு  
 மப்பினே யோகந் தமந்துகொள்ளு  
 பரிந்துத்த கித்துமதல் காதஞ்சித்தி  
 பாந்துரன் சுவத்தோடு பரந்தான்கெளு  
 அறிந்தித்தப் பரப்பாததொ டாம்கெளு  
 அப்பினே மெனனத்தைத் தாக்கெண்டால்  
 தெறித்துவின்ற ஞானத்தின் யோகமாந்த  
 செயத்தம்ப மவுனத்ததற் ,சென்றுகாணே.

(70)

காணப்பா பரப்பத்தின் மேலேயாறு  
 வகவிட்ட வகண்டபென்று திர்க்குணந்தானென்று  
 ழுணப்பா திர்க்குணந்தான் திரதாரந்தான்  
 ழுகழான திர்மலந்தான் பொதத்தத்தம்  
 நோணப்பா விதுவாறுங் காணப்போகக்  
 சொல்லுதே வார்த்தைவென்றல் கெட்டிருப்போமைந்தா  
 வணப்பா சடம்கிட்டு அறிவுகிட்டு  
 உற்றுவின்ற வண்டத்தே யறித்துகொள்ளே.

(71)

அறிந்துகொள்ளு மதியவு பிண்டத்தின்றி  
 அப்பனை யாறுதவ மறிந்துக ளுறு  
 அறிந்துகொள்ளு கிந்துயின்மேல் பாத்தின்மட்டும்  
 அறிவுக்குள் சக்கரத்தா னப்பாக்கென  
 அறிந்துகொள்ளும் பாத்தின்பேல் போதமட்டு  
 மாநாட பிம்மலத்தின் வலாக்காறம்  
 அறிந்துகொள்ளு மேலாறும் காணப்போகா  
 தாச்சரிபம் தொங்கணை விட்டுக்காணே. (72)

காணப்பா தாழிப்சை கடத்தின்பு  
 கைவிட்ட சூத்திரத்தை யாசாங்காட்ட  
 ணுணப்பா அதுமவுன மறித்தெய்வ  
 முறவார்த்தை அகாசமுத றுபாசமென்பார்  
 வினப்பா சிவசெயல் வேதாத்தக்காதி  
 கிழைத்ததிலே யுய்மென்று ணுணைன்பார்கள்  
 பூணப்பா வாய்மென்ற காதலாமோ  
 போக்கறியான் சொல்லுதெ ஞானந்தானே. (73)

தானென்ற கிடங்காட்டி காத்த்காட்டி  
 காற்றிற மவுனத்தின் சாட்டிகாட்டி  
 வாயெனற வெளிகாட்டி யாறநல்முக்காட்டி  
 வாய்ப்புட னுகித்த வகையுக்காட்டி  
 வானென்ற கிடம்பைபிட்டுக் கேசரிபுக்காட்டி  
 ஸுமரென்ற கிடங்காட்டி யாசத்தாய்மணி  
 கொணென்ற குதுபைனும் வாய்ப்பசலாமோ  
 குரும்பிர குதுகொலை கிண்டிமாமே. (74)

கூறித்த வுலகத்தினர் ஞானவிதி  
 யறித்தேறிக் கடுகது அறிவெய்த  
 ஒயித்தக் குண்டிவைத் தொட்டுமுற்ற  
 வுதுவது அடினெய்த யோகமார்ச்சம்  
 வாயித்த வாயத்தி சிந்துகொன்றி  
 மாதத்தா பரமமுனா வாய்க்துமாண்டும்  
 கோயித்தக் சடைபிணவந்துச் சிம்பயந்தக்காட்டும்  
 கோற்பெரிய பூனாந்தான சொன்னவாதே. (75)

வாறான குருவினிட வாழ்வைக்கேளு  
 மகத்தான சுவடிக்மேல் மதிபுஞ்சூடி  
 தாரான செந்திலே தீயைவைத்துச்  
 காப்பமல்லோ ஆபரண யாகப்பூண்டு  
 கிருன கரியினை மேலேபார்த்து  
 விளங்கியதோர் புலத்தோலை விடைபிழ்சுட்டிக்  
 கருன அகிகாட்டிற் குடிபுமுகித்  
 கூடினார் பவியெடுக்கக் கூடினாரே.

(76)

பவியெடுத்த குருவினிட வாமபாகம்  
 பகர்ந்துகின்ற யென்தாயார் பரிசுகேளு  
 பொலியெடுத்த அஷ்டமா கித்திதிற்கப்  
 புசுலியெரிய ரத்தின பரணம்பூண்டு  
 நலியில்லா யோகாப்பி யாசஞ்செய்து  
 நண்ணுமிரு பதச்சேவை காண்பதற்கு  
 ஸுவியெடுத்த நவகோடி தேவர்சித்த  
 மொன்றான கணகாதர் போற்றுவாரே.

(77)

அழிந்துகொள்ளு மெந்தாயோ துரைப்பெண்ணப்பா  
 அப்பனே மெருதேறு மேழையேறு  
 அழிந்துகொள்ளு யிலகிமுன்னே யையர்வைத்து  
 ஆதரித்துத் கேட்டதெல்லா பருளிச்செய்வான்  
 அழிந்துகொள்ளு பகண்டத்தே நானசுத்தி  
 ஆத்தாளைப் பூசியது பத்தாய்வான்  
 அழிந்துகொள்ளு சடமெல்லா மனனையாத்த  
 அப்பனாக் குளமப்பாடு நாம்பிரண்டே.

(78)

இரண்டான வாழுகிளி லொன்றுசுத்தி  
 நோய்ச் சுவியெறு பிரானவாடி  
 முன்னுத நாடிநின்றக் கடிமுனைமுமாக  
 யோகமுய்க் குன்னமுய முற்றமுறு  
 தண்டான கடிமுனநா தனவையங்கிற்ருந்  
 சாதபா விதற்குள்ளே முக்கிரத்திமுண்டு  
 நன்றான கடிமுனநிற் பிரானவேறில்  
 வாதத்த யோகமிது நாடிக்காவே.

(79)

காண்ப்பா செஞ்சிறுள்ளே சீரானபொகல்  
கண்டுகொண்டார் தாமரைப் பூவென்போலும்  
காண்ப்பா வகிநிபட்ட அபாணவாப  
உதறுகின்ற சண்டைப்பூரி கண்டபாணம்  
பூண்ப்பா விதற்குள்மே ஞானபொகல்  
பூண்டருத்துச் செந்திரித ளகலையிசைம்  
தொண்ப்பா சுவகொடி சித்தர்கண்டார்  
கடியொக யாவதித்தத் துறையுமாயின.

(80)

ஆய்ப்பா ஆசையிடச் சஞ்ஞவக்கொல்வென்  
முறித்தகொண்டு ஆநிலையிற் றின்பாறு  
தெய்ப்பா திரோதாடு யாசென்றாக்கால்  
செக்கெல்லாம் பெண்ணுற வநுத்தானப்பா  
தூய்ப்பா பொய்யுண்ணும் பெண்ணினதை  
வொத்தவின்ற வித்திரிய மார்க்கத்தானை  
காய்ப்பா வெய்துகொள்ள ஆண்டையவரை  
கல்வினைக்குத் திணினைக்கும் வித்துமாய்ச்சே.

(81)

வித்துக்குள் பாவமென்ன பண்ணியார் தாவென்ன  
கொறுகொடி பண்ணியுத்தால் பூண்டுகண்டம்  
புத்திக்குள் விவருதோம் பாவாண்பம்  
பாழ்நன் பெண்டுகண் பெடுத்தவாறு  
கொத்தாந்து கிணையுந்தை பாவமான்  
ருழிக்குள்மே விழுவார் மாநிடர்களைபொ  
கத்தாக்கு கிணையலுத்த மேருப்பினது  
இதழ்த்தலனை பெய்துலுதல் விசணுமே.

(82)

பூண்டிம வாய்ந்திம வாத்நினைத்தம்  
பெய்க்கென்று சித்தானிம பெய்க்கென்ற  
கொண்பித லுருத்திபென் னவையபொய்  
கலத்திரின்ற கலியை கருத்திசொல்லென்;  
ஆரணமே யிதத்திவ கலத்தானென்ன  
அபாயை தெருத்துகெடு னநித்தகொன்றா  
வாணமாய் ருளிழைகல கலக்கலிப்பாய்  
மகத்தான நுழைரும் கணக்குமகிசே.

(83)

நேரான பெண்ணுரை நீக்கிற்றானால்  
 நிலையான திரோதாநி மாண்புபோச்சு  
 ஹாரான வேதாந்த வெளிபுற்சொல்வார்  
 கம்மென்ற கசஞ்சொல்ல வாயோஇல்லை  
 வாராய்நீ பெண்மகனெ பெண்ணுற்சிக்கி  
 மகத்தான நிபிதன்சிந்தர் கோடிக்கெட்டார்  
 தாரான சித்தரொடு பஞ்சகர்த்தர்  
 தயங்கிவின்று படுப்பாடு சாற்றவேனே.

(84)

சாற்றுகிறேன் விதிபிலை படுகுழிதானுண்டு  
 தன்மேலே புல்லோடு செடியுமுண்டு  
 மாற்றுகிறேன் விதிபிலை நடந்தோன்விழங்க  
 வாரொக்கும் பெண்ணுள் மாயக்கூபம்  
 ஆற்றுகிறேன் எனன்றாறு மாற்றப்போகா  
 அரகரா பெண்ணாறு கடித்ததானால்  
 போற்றுகிறேன் எனன்றாறு பொல்லாக்கராம்  
 பொரிநெருப்பி லீட்டகெய்போற் பொங்கும்பாரே.

(85)

பொங்குகின்ற எமமென்ன சிலத்தின்கூறு  
 பொல்லாத ஆசையென்ன மாசின்கூறு  
 மங்குகின்ற மோகமென்ன மகேசன்கூறு  
 மருவுமந்த முன்றாறு முலகம்பாழாய்த்  
 தங்குகின்ற யோகம்பாழாய் ஞானம்பாழாய்ச்  
 சமாதியெல்லா மிக்நிமிசச் சராமுடித்  
 தொங்குகின்ற மோகத்தின் மனிதரைப்போற்  
 ஞானியமாய் ஞானிபெனத் தொற்றவாரே.

(86)

வாரான பெண்ணுரை விட்டேனென்பார்  
 மாநிலிபவன் தனிப்பட்டால் சரணஞ்செய்வார்  
 தாரான உயனத்திற் பெண்டாங்கொல்லில்  
 சந்நிலிபவன் முடிபாது மத்திரேது  
 காரான விர்துநிடச் கோபமோகங்  
 குறியறிக்கும் சினவழிக்குங் கூட்டைக்கொல்லும்  
 விரான விர்துவுக்கு மேலிலகிவறு  
 சிருதபெற்ற மெளலிபல்லோ வெட்டினாரே.

(87)



வெட்டினார் மெளனியந்த விந்துபாய்பை  
 வேதாந்த மென்றதொரு வானினுலே  
 தட்டினார் மாயையையத்தான் சன்னிந்திதே  
 சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சார் பினுலே  
 திட்டினு ரொட்டினார் சிர்க்குணத்தின்  
 உத்தமனே யதுவல்லோ ஞானயித்ரி  
 தெட்டினார் தெட்டினார் சகலமெல்லாம்  
 ஜெகதால வித்தைவென்று தெளிந்துபாரே. (88)

தெளிவதுதான் னெளிதல்ல வாய்ப்பேச்சல்ல  
 சிங்கரரப் பெண்கண்டால் ஞானம்பேச்சு  
 அழிவதுதான் சடத்துக்கு அறிந்துக்கூறு  
 அதாமுண்டு கூடுவது போகமென்பார்  
 சழிவதுதான் காலேறு வாகியேறு  
 கைவிட்ட மெளனத்திற் கலப்பதேறு  
 ஒழிவதுதான் னெக்காபோ வென்றுலோக  
 மொருகோடி மாண்டார்க ஞானிக்காவே. (89)

காணப்பா பிறப்பிதப்பும் பெண்ணுலாச்சு  
 கைகடந்த மாயமெல்லாம் பெண்ணுலாச்சு  
 பூணப்பா கிந்தியம் பெண்ணுலாச்சு  
 புகழ்பெரிய வாசனையும் பெண்ணுலாச்சு  
 தோணப்பா மனம்புத்தி யாங்காரத்தில்  
 சொங்கியது பெண்ணுலே தட்டிப்பாரு  
 ஊணப்பா ஊணப்பா ஊரகக்கச்சொன்னே  
 ஊனகத்திற் றிரியாதே கின்னவினடே. (90)

ஆடைவிலே கின்றுக்குட் நித்தர்கோடி  
 யந்தந்த மல்குகிற தாக்கங்கோடி  
 ஊடைவிலே யண்டத்தில் முறியவர்கோடி  
 உற்றுவிந்த பதமனவும் டிபிதங்கோடி  
 தேடையிலே சதாரித்தம் வேதாந்தம்பாரு  
 தேர்த்துவின்று பேசுகையிலே தெளியச்சொல்வார்  
 நாடையிலே யெக்கோரம் மயுனத்திலுமி  
 கரமாம் வாசனையான் களர்ப்க்கோரு. (91)

சேரப்பா யிதைகிண்டு உலகஞானி

செட்டிதெல்லாஞ் சொல்லிதென் மக்காள்மக்காள்  
நாளப்பா நெடுமெல்லாஞ் சாங்கென்பான்

நாளப் பாம்பாயான் திசையாயான்  
நாளப்பா மயன்மென்பான் கிண்ணப்பார்ப்பான்  
நாதத்தக மிட்டுகிப்பிச் சிவனத்திடுசெல்வான்  
நாளப்பா தினத்தோற்றர் தர்க்கம்பேசி

கலமான பெண்ணெடு மயங்குவானே.

(92)

மயங்குவான் பொன்றேட வெகுண்டுபேசி

மகத்தான ஞானமெல்லாம் வந்தவென்பான்  
தயங்குவான் மயனுலே சர்ப்புளாணன்

ஞாததமா யோகத்திற் சார்த்தென்பான்  
நியங்குவான் யோகத்திற் பூரணமென்பான்

ஐயாதல திரோதாமி கிரிப்பாள்பார்த்து  
முயங்குவான் சயாதிப்பேடையோவென்பான்  
முடமக்காள் ஞானமெல்லா முலகிப்பாரே.

(93)

பாரப்பா சீரமிது சமாதிக்காகா

பாழான ஸ்தாலமிது வென்பார்கோடி  
தேரப்பா வாதமலத்தால் ஞானம்வருமென்று

யோக வகித்தவர்கள் கோடாகோடி.  
ஆரப்பா யுகத்திற் றானி புண்டோ

ஆரப்பா நான்கண்டே னென்பார்கோடி.  
ஏரப்பா ஏறுதல்வேர் வென்பாமையாகும்  
யிரில்லா வறுத்தடித்த கையயுமாச்சே.

(94)

கலதயாக்க யுகத்திற் றானமொடுவாதம்

கைகண்டாற் சொல்வாரே கற்பொல்லெஞ்சும்  
அதையாக்க இயைதயாக்க வந்துசொன்னால்

அவன்தையி லென்றுமில்லை யறிந்துகொள்ளு  
வாதயாக்க அசனுடனே தொழிலெடுத்தம்

முதுவாங்க வல்லாதி புண்ணமிகெரு  
கையயாக்க அனனும் பொங்கிபுள்ளம்

கடுவான்பா தையோக ஞானிதானே.

(95)

நானென்ற வாதியிலே ரென்டுவிதழுவந்  
 சண்டாள வாதிபென்று லுண்டுதித்துப்பொம்  
 வானென்ற ஞானமென்ன வேதைகண்டதென்று  
 மகத்தான பெண்ணோடே கூடியாடி  
 கானென்ற ராகமொடு சேகரிக்கைபார்த்துத்  
 கண்டபெண்ணைத் தாப்போலே கருதிகொண்டு  
 மனவென்ற வுடம்புக்கு கடிந்ததுபோவென்பா  
 னுலுத்ததுக்குச் சுவைமென்று நகர்த்தானே. (96)

நாகமென்று பெண்டியிலே யாவசவிட்டு  
 நாதார்த்தம் வேதார்த்தந் தித்தார்த்தம்பார்த்து  
 நாகமென்ன யுலகமெல்லா மனதில்லைத்து  
 நலமான தேனிடிக் கிரியையிலேயின்று  
 நாகமென்ன ஐடமுதலாய் நாமவென்று  
 நாட்டினுள்பேடி தசதிடவசு கடத்திப்படி  
 நாகமென்று சிவசொந்தந் வறுமைபோல்தின்று  
 நாமறியோம் வாநமென்று இருப்பார்களே. (97)

இருக்கையிலே சதவோடி தொழிலிச்செய்வார்  
 இத்தனைக்குப் பொருளேது இயன்வறுமைக்கென்பார்  
 இருக்கையிலே செய்கிருந் தென்னாஞ்செய்  
 மெடுத்தெடுத்து அறிக்கிவைப்பார் அனைக்கென்கொடி  
 இருக்கையிலே தொழிலெடுப்பா தார்த்துங்காட்டா  
 ரில்லென்பென்பா ருண்டென்பா ரனைகம்போகன்  
 இருக்கையிலே சதாபித்த மறிவாநாட்டி  
 யிருப்பார்கள் மயுளமுத்த வாதிதானே. (98)

வாதிபென்று ஸவன்வாதி மவுனவாதி  
 மகத்தான பிரபஞ்சத் திருத்தாவென்ன  
 வாதிபென்றான் சகவாதி ஞானவாதி  
 வாய்வாமந் சமாதிபிலே திருத்தவாதி  
 வாதிபென்றான் சீடவாதி கீர்மலத்திவ்வாதி  
 வாய்திறக்க அண்டந்தீத வாழ்த்தவாதி  
 வாதிபென்று ஸவரிடத்தே சித்தர்கொகவார்  
 மயக்குகின்ற செவ்வயில்கை முத்திதானே. (99)

முத்தியிந்த வாதிக்கு வருகுமென்று  
 நமச்சமுதற் சிவஞ்சொன்னு ஒன்றுசொல்லிக்  
 கத்தியிந்தச் சிவஞ்சொத்தைப் பெண்ணுக்கின்று  
 பாழான விஷயமெல்லாம் பண்ணிப்பண்ணி  
 அத்தியென்ற வஞ்சகத்தைப் பண்ணிப்பாவி  
 யுங்காரத் தாஸ்திரிந்து வேதைபோட்டு  
 மறநிலின்று அகத்தவர்க்கு காதலெய்தி  
 மாணுவார் கோயுடுஎன்ம மாணுவாரே.

(100)

மானாம விருக்கவல்லோ வாதஞ்சொன்னார்  
 மாண்டிற்று மான்யுற்று பிறக்கைநன்றோ  
 வெருளாமல் மனம்சீடித்த வாதிபாஸல்  
 வெகுசுருவு ஏறுதற்கு ஞானவீதி  
 அருளாமோ பொருளாமோ வென்றுஎண்ணி  
 அலியாமல் நின்றவனே வாதயோகி  
 இருளாமோ வெளியாமோ வென்றுஎண்ணி  
 யேகவெளி சத்தஇரு வாகிப்போமே.

(101)

ஆகவப்பா இருபந்து அஞ்சுநூறு  
 அறைந்திட்டேன் வாதத்தை யறிந்துகொள்ளும்  
 ஆகவப்பா அத்தற்குன்பே ஞானம்நூறு  
 அப்புறத்தே சொன்னதொரு ஞானம்நூறு  
 ஆகவப்பா இருபந்து இருநூறு  
 அறிந்தபட்டும் சொல்லிவந்தேன் வல்லோருண்டோ  
 ஆகவப்பா பார்த்துரைத்தா லேகபரமுஞ்சித்தி  
 ஆதியென்ற குருவருளால் சொன்னேன்முற்றே.

(102)

கைலாய சட்டைமுனிவர் முன்ஞானம் ஈ  
 முந்நின்று.





உ  
பாம்பதினை.

கைலாய சட்டைமுனிவர்

திருவாய் மலர்த்தருளிய

பின் ஞானம் நூறு.



கைலாயப் பரம்பரத்தி லென்னையாண்ட  
கடவுளெனுந் தெஷுணு மூர்த்திபாதம்  
கைலாயத் தெனையின்ற ஆயிபாதங்  
சுருணையுடன் போற்றிசித்தம் ஞானம்சொல்வேன்  
கைலாய நிர்த்துணமே நிர்த்மலமே தேவர்  
காட்டுகின்றிர் கேசரியைச் சிண்மயமாய்க்கையில்  
கைலாய பரம்பரையாய் வந்தபெர்க்குக்  
கடைப்பிள்ளை ஞானத்தைப் பாடுவேனே. (1)

பாடுகிறேன் சரியையென்ன தேவியுட்பீட்சை  
பரிவான கிரியையென்ன தேவியுட்பூணை  
பாடுகிறேன் யோகமென்ன மாசற்றவழிதம்  
பாங்கான ஞானமென்ன மெனனத்தத்தம்  
பாடுகிறேன் திடத்தன பிதேதாதம்  
பாங்கான அஞ்சலிகான் மனமடக்குத்தேகம்  
பாடுகிறேன் பரம்முனிவ னுக்கெயென்றால்  
பரிவானால் ஞானவித்தை பசிக்குத்தானே. (2)

நானென்ற ஞானத்தின் பூமிகேளு  
சாதகமா யோகமென்ற அகாரயிடு  
வானென்ற பூமியில வித்தைகேளு  
மருகிரிக்கு மறிவான வகாரனிந்து  
வேனென்ற வெளியெல்லாம் படைத்தின்று  
வேதாந்த அண்டமென்ற மகாரமாச்ச  
கோனென்ற எதமங்கே குமுரியோடுங்  
உயிப்பிடற் கேளாறு கண்ணும்போச்ச. (3)

போச்சப்பா தத்துவங்க ளதீத்யப்பட்டுப்  
 புலன்கெட்டு லென்கெட்டுப் பொதியுன்கெட்டு  
 ஆச்சப்பா மனவரையில் மயங்கின்று  
 ஆடுதெ படம்போலே யவசத்துதள்ளு  
 நீச்சப்பா கடுநீச்ச துரோதாயிவெள்ளம்  
 விடையெது கையெது தவணியெது  
 மூச்சப்பா அடங்குமுன்னே மாயவந்துகற்றி  
 முதிர்க்தநிலைத் தள்ளியிடு மோசங்கானே-

(4)

காணப்பா மனவரையா மாறுக்குள்ளே  
 கடந்தேறப் போகாது கலக்கமெத்த  
 ஊணப்பா வென்றசொன்னால் மனமுனாது  
 வுற்றுமென்னப் பிடித்தாது மாயவந்துதட்டும்  
 யினப்பா வுலகத்தோர் ஞானமெல்லாம்  
 வேதார்த்த சித்தார்த்த மென்பார்கோடி.  
 தோணப்பா ஞானமென்ன கண்டிப்பில்லைச்  
 கடர்கோடி வொளியோலத் தோன்றுத்தானே,

(5)

நானென்ற நிர்மலமா மனத்தின்யிதி  
 தாண்டிடு தாண்டினு லறிவுதோற்றும்  
 கானென்ற மனதுசா ததத்துவத்தென  
 தற்பமுன்ன வந்துண்ணல் வாசிதோற்றும்  
 பானென்ற பானத்தின் போதையிலேநிலு  
 பலகாலும் தேசரத்தில் மனத்தானெட்டும்  
 வானென்ற வெட்டவெளி வடிவுகாணு  
 மாய்ச்சல்லமெத்த மாய்ச்சல்லமெத்த மருவிக்கடே.

(6)

கடுவது நுமைக்குமுன்னே குளிகைகட்டும்  
 கப்பிட்டால் பூனாந்தான் கடப்பெகம்  
 மாரிவது மனவரையில் மாடிப்போக்கு  
 மருவிட்டி சொக்கின்று ஆட்டுகிற்கும்  
 காரிவது பூனாந்தி லேற்றிக்காட்டும்  
 நலமான சாணையாற் செவுளியிடுங்குதம்  
 தெய்வது தித்தருக்குக் குளிகைதெட்டுச்  
 செகத்தோர்க்கு வாதமென்ற தேட்டுத்தானே.

(7)

தேட்டான வரைகடந்து மனமுந்தாண்டித்  
 தெளிவான வறியினுட வரைபுந்தான்  
 நீட்டான பூரணத்தின் வரைகாவென்று  
 கோரண மூன்றவரை யேறிச்சொக்கிப்  
 பூட்டான பூட்டென்று இரக்கியிட்டென்வமந்தா  
 புகழான பெருவெளியி லெறப்போகா  
 ஆட்டான காலாய பாய்பரையாய்வந்த  
 வாச்சரிய மூலகுரு வாக்குக்கேனோ. (8)

கோப்பா மூலகுருக் காலாங்கியின்  
 கெடியான காலாங்கி மைத்தன்போகர்  
 நீளப்பா போகர்பின்னா சொக்கனார்தான்கேனோ  
 கோரக நான்குமுறை பேராளுந்  
 தாளப்பா மேருவிடில தவசபண்ணிச்  
 சாதகமாய்ச் காலாய வர்க்கமாளர்  
 ஆளப்பா பின்னையென்று எவரேயின்  
 யாச்சரிய பின்னுமுண்டு சொல்லுகின்றேன். (9)

சொல்லுகிறேன் சிங்கென்று முன்னேயுனிச்  
 கோதிக்கண்ட பின்பதிலே மனதையுனிச்  
 சொல்லுகிறேன் அங்கென்று பின்னேயுனிச்  
 கோதியிலே அகூரங்கள் தனமுங்கண்டு  
 சொல்லுகிறேன் பின்பல்லோ மடியமுன்னித்  
 தொடர்க்கிறேன் தனமெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு  
 சொல்லுகிறேன் புருவமைய மனத்திற்கடித்  
 துரிதமென்ற அறிவினுள்ளே சொக்கிறோ. (10)

சொக்கியல்லோ அறிவைவிட்டு அறண்டமேறித்  
 துயரறவே சமாதியுள்ளே கற்பமுண்டு  
 சொக்கியல்லோ மூன்றவரை சடந்தோடொச்சுச்  
 சூரபவரை காணவென்று அணிந்துபொங்கிச்  
 சொக்கியல்லோ ஏதென்று இன்னிதமென்று  
 கோதித்துக் குறிமகவெல்லாம் பார்த்துப்பாததுச்  
 சொக்கியல்லோ எற்றிவைத்துத் சூரபமணியென்று  
 குடியாய் மூலகுரு அன்பார்த்தாரோ. (11)

பார்த்தறிந்தா ரித்தமணி யாவதென்று  
 பரிவான கையாய தென்னுமூர்த்தி  
 சேர்த்தறிந்த தம்முடைய வர்க்கமான  
 சீடரிலே திருமுலர் சண்டிகேசர்  
 மாற்றறிந்த சனகாதி நால்வரோடு  
 மருவிகின்ற வியாக்கார்பதஞ் சகிபிடுகுடு  
 பொக்கறிந்த வடிவேடு டொன்பதுபேர்களின்  
 புகழான பூணாத்தி லெழும்பென்றுதே.

(12)

எழும்பையிலே கிர்மலம்போற் சடமோகானு  
 தேனென்றுந் பூணந்தா னெய்தும்பாரு  
 எழும்பையிலே குளிகைமுதற் கண்டிப்பந்து  
 ஏற்றியதோர் தீபத்தின் சுடர்போற்கானும்  
 எழும்பையிலே தேகயில்லை கோடிபோற்கானும்  
 எடுத்தஜடஞ் சூட்சுமா யிருந்ததென்றால்  
 எழும்பையிலே மேலெழும்பி மௌனமுற்று  
 இருந்துறைத்த சமாதிபுட பலந்தான்கானே.

(13)

காணப்பா சொருபமென்று கமலிதானென்று  
 கையடங்கா தட்டமா கெத்தியென்று  
 பூணப்பா கைகொடுத்துச் சிண்மயமாந்தேவர்  
 பொருளோடே யருளான போக்குக்காட்டித்  
 தோணப்பா தோன்றிநிற்கும் சும்மாஅய்மா  
 ககமாக் இசைந்ததிலே சொக்குமென்றார்  
 விணப்பா மற்றதென்றார் சிண்மயத்தைக்காட்டி  
 வேதாத்த முலத்தை விளம்பென்றுதே.

(14)

விளம்பினார் சனகாதி வேதாத்தங்கோடி  
 விதித்தாரே மலுதத்தைச் சண்டிகேசர்  
 விளம்பினார் பதஞ்சலி மனத்தங்கோடி  
 விரித்தல்லோ திரிமுல தனைஞ்சொன்னார்  
 விளம்பினார் வாவாத மென்றுயானும்  
 விரியாமகிருநூறு ஞானஞ் சொன்னேன்  
 விளம்பினார் வெருவாக என்னுங்கொஞ்சம்  
 வேதாத்த யிருநூறும் விளாந்துகானே.

(15)



காணப்பா மும்மணியுங் கயிலாயவர்க்கம்  
 சுழியாமற் பின்னாகட்டே மந்திரேச்சிவீ  
 தோணப்பா விதுமுன்றஞ் சித்தர்சொல்வர்  
 சொற்பெரிய பூணமே சொல்லிவனும்  
 வினப்பா ஆரவஞ் சொல்வக்கடா  
 வேதார்த அந்தத்தில் வெளிநித்தட்டிம்  
 ஆணப்பா வறுபுத்த காதுவாயுக்குள்  
 ஆருக்கும் டெடயாது அறிபர்க்கானே.

(16)

அரியாத குளிகையுடன் காணியிற்றத்தா  
 அதன்பெருமை காணவென்றல் கொள்ளணாகச்சேனா  
 அரியாத வண்டமுதற் புணம்பார்த்து  
 மருளியதோர் பதம்பார்த்துத் தீர்த்ததுடி  
 குளியாகக் கற்பமென்றா மேறிப்பார்த்துக்  
 கூறுத பூணக்கைத் தாம்பெனென்று  
 தெரியா மனமுதைக்கக் குளிகையட்டி  
 மோக மனவணையி லேறினோ.

(17)

யுறியா ரறவணையி லிப்பங்குமன்  
 இதுமாக வறியினிட வணாற்றசென்று  
 தேறியார் மனமுதைக்கார் கண்டத்தேறச்  
 சேர்த்தேறச் சேர்த்தேறி யெருவணாற்றினுங்கு  
 கறியூரில்வரவு மொன்றே வென்றார்  
 கசாமல் மறுகையில் குதிவாபோட்டார்  
 யாறியார் சென்றமனம் பிடித்தச்சென்றார்  
 வறாறான்றும் கட்டக்கொரு கற்பயங்கே.

(18)

ஆச்சப்பா காவணையி லேறுப்போது  
 அச்சா வொருநிகடி யிழையொன்றாம்  
 முச்சப்பா வேட்டாது முன்பின்பெரு  
 முதிர்ந்தமன மாயவிறால் பின்றுஞ்சென்றார்  
 கச்சப்பா வேணையிற் போகின்ற  
 குறுகுநென்று விழித்ததிலே மனமுத்தேறிப்  
 மேச்சப்பா சுடமொன்று கொணையிற்  
 புக்கினுள் அறவணையிற் புக்கினோ.

(19)

புக்கியல்லோ சமுல்கரந்நின் நுரும்புபோலே  
 புலம்பினார் மூலருட பேரன்பேரன்  
 மக்கியல்லோ மனம்போச்சு குளிகைபோச்சு  
 மாறாத மௌனமுன்னே மாண்டுபோச்சு  
 குக்கியல்லோ கிலம்பொலிதா னுள்ளேலாக்  
 மூடிகாடுகா குளிகையது கிழிவாங்கச்  
 கொக்கியல்லோ என்செய்வே நென்றுபங்கித்  
 துரியத்தை விட்டுமென்னக் கிழக்கொண்டாரே.

(20)

கிழக்கொண்டார் கிழக்கொண்ட கெடியாஞ்சித்தர்  
 செசரத்தை விட்டுமென்ன அறியில்வந்துகின்று  
 நாட்கொண்ட பாடெல்லாம் சினைத்துக்கொண்டு  
 கான்பிழைத்தேன் கான்பிழைத்தே னென்றுசொல்லி  
 ஐக்கொண்ட என்னுருவே பூரணத்தினின்று  
 ஆச்சரிய மெனையின்று மிவ்வரைபிபையா  
 விடக்கொண்ட என்வருத்தை கித்தேனையோ  
 வெறுவெளியாஞ் கிலம்பொலியை மெனென்றோ.

(21)

மேவென்று சொல்லுமுன்னே மேதக்கண்டபொகர்  
 வேதாத்த நிரோமணியைப் பெற்றதினான்மந்தா  
 கோனென்ற குருவுக்கு அவரோடீடர்  
 கோடிகைத் தொருகிஷ ருண்டொகானேன்  
 பாவென்ற வேதாத்தஞ் சிந்தாத்தம்பார்த்துப்  
 பறந்தேதோர் குளிகைமுதல் வாதம்பார்த்துத்  
 தேவென்ற கையாய அர்த்தமாயிச்  
 நித்தருக்குச் சிந்தாய் விதிபாராரே.

(22)

நிவியென்ன கிலம்பொலியைக் கண்டாருண்டிடா  
 கோக வதற்குள்ளே கோர்த்தாருண்டோ  
 நிவியென்ன கவனித்தை யறிந்தாருண்டோ  
 கிரிஷத்தில் கவனமுற்றத் திரிந்தாருண்டோ  
 நிவியென்ன அண்டமுதற் புலனக்தாண்டி  
 கிரிசிரையாய்க் கண்டெவத்தோ ருண்டொகொல்லும்  
 நிவியென்ன பவனமுற்றத் சமாதிக்ருகிள்ளே  
 கினைத்திடு கதிகையா நினைவாய்க்கானோ.

(23)

சானப்பா சிவியேனுஞ் சித்தரேனும்  
காரணமாய் மவுனத்தே சிவிரேனோனும்  
பூனப்பா பூரணத்தி சிவிரேனோனும்  
பொன்னா மாமுகலாய்ப் புதற்குநோரேனும்  
ஓனப்பா வாசியெனுந் குகையேனும்  
ஒன்றுமற்றுத் தன்மமாய் சிவிரேனோனும்  
தோணப்பா யிறுவெல்லாங் கொஞ்சனர்க்கேயல்லால்  
குமுலகித் சித்தருண்டோ கொல்லிடரே.

(24)

சொல்லிடமாய் ஞானமுண்டோ குகையுண்டோ  
சூட்சித்த கற்பமுண்டோ வாகியுண்டோ  
மல்லிட்ட வாழமுண்டோ சுன்னமுண்டோ  
மகத்தான சிவியுண்டோ ஜெபகிருண்டோ  
வெல்லிடர் கிடமுண்டோ சாரணநானுண்டோ  
வெல்வேறே சுட்டுகிற குடோரியுண்டோ  
அல்லிடர் வேவையக்கே வணத்தானுண்டோ  
அப்பனை பதினேழு மமைத்திட்டாரே.

(25)

அமைத்திட்டார் முக்காண்டம் பாடியேதா  
என்றுதித்த பிள்ளைக்கு மறிவுதேவதும்  
அமைத்திட்டார் பாடிப்பொற் கம்பிபொல்  
அறிவுகெட்ட மிலைச்சுருக்கும் வாதசித்தி  
அமைத்திட்டார் சுருவெல்லாம் வெட்டவெளிபாக  
அக்கக்கே மறையாமற் சொன்னுஞ்சொன்னுர்  
அமைத்திட்டார் பாட்டுக்கு நமதுநால்தா  
எருகாக மறைப்பென்று அறைத்திட்டாரே.

(26)

அறைத்திட்டா ரத்தூறு பிள்ளைகளைவேண்டு  
அம்மம்மா வெகுதெளிவு சாத்திரத்தான்  
நிறைத்திட்ட ஆரணம்போல் வெட்டவெளிபாக  
நிக்காமற் றறந்துவிட்டா ரருளோடுபொருளும்  
குறைத்திட்ட புத்தியல்ல நிபுணமாய்புத்தி  
கருத பொருடோபெல்லாங் கூறிவிட்டா  
மறைத்திட்ட மவுனமெல்லாம் வெட்டவெளிபாக  
வாழ்திறக்கா விதையெல்லாம் வழங்கினோரே.

(27)

வாழ்கியதோர் கொங்கனாரால் முடிவர்க்க  
 மகத்தான சமாதிபுள்ளி யென  
 விவமெனப் பாராட்டி யெனப் பாராட்டின  
 வெட்டவெகிக் கப்புறத்தே செல்லமுண்ட  
 முழங்கியதோர் குளிகையென்ன காயசித்தியென்ன  
 முச்சுற்ற விடத்திலே கொக்கமென்ன  
 பினங்கியதோர் சித்தமுட வர்க்கமென்ன  
 பேயமக்காள் மூவஞ்சு பேரிற்றானே.

(28)

தானென்று சொன்னதென்ன என்னைப்பெற்ற  
 சச்சிதா னந்தவெள்ளத் தயவுள்ளாரே  
 கோனென்ற முக்குளிகை நயக்குண்டையா  
 கொடியதொரு மயுளவித்தை நமக்குண்டையா  
 பானென்ற வாகியித்தை நமக்குண்டையா  
 பாய்கான காயசித்தி நமக்குண்டையா  
 வானென்ற வெட்டவெகி யேறியாடி  
 வருகிறேன் விடைகொடுத்து வாழ்த்துகிறேன்.

(29)

வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினால் பூரணத்தான  
 வரைகடந்து ஆழவிகார வேறுவாயோ  
 வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினால் சாத்தன்களே  
 மயங்காமற் செல்லுகையோ வமந்தாசொன்று  
 வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினா லிடியிற்றானே  
 மயங்காமற் தியங்காமல் மருவுவாயோ  
 வாழ்த்தியுன்னை யனுப்பினா வென்னமுன்னால்  
 வாய்ப்பெச்சோ வரைகடக்கு மார்க்கத்தானே.

(30)

மார்க்கமென்ன எனியின்ற கைலாயமுர்த்தி  
 மகத்தான சமாதிபுள்ளி எற்பெரிந்துவாழ்த்தினான்  
 சேர்க்கமென்ன கொடியநகன் பவியெற்றண்டென்  
 விவமென நீரன்றி வேறுமுன்னகாரென  
 ஆர்க்கமென்ன குளிகையிப்பிற் சென்றுபோறேன்  
 னங்கங்கே மணந்தேறி பேறிப்பொழிதான்  
 தீர்க்கமென்ன சொக்கினுற் சொச்சிப்பொழிதான்  
 திரும்பினுற் சடத்தோடே திரும்புவேனே.

(31)

திருப்புவையோ என்மகனே திடத்தாறுண்டோ  
 சிறுபிள்ளைப் புத்தியல்லோ பொய்யுத்தி  
 வரும்பிறையோ தேம்பிறையோ அவிழ்ந்தனோ  
 வருவதுபோ லல்லவது மாட்டிலாக் கும்  
 பரும்பிறையோ அவிசொடி சொதிசொடி  
 பாங்கா லவொளிக்குப்போ கண்ணொளகம்  
 அரும்பிறையோ மனத்தறுப்பு மெவொட்டாறு  
 அரகா என்மகனே யறிவாய்மே.

(32)

அறிபாத வரைபார்க்க காந்தாளேறி  
 கையனே மூன்றுவரைக் குன்றேசெய்தி  
 தெரியாத கால்வரைநி லேறெட்டாமல்  
 நியிதத்தி வறிவிளியே வந்துகிறதென்  
 மறிவான மனம்பலுத்த கொல்லாசெய்தர்  
 மற்றேறைய பாங்கானேன் வலத்தசொல்லு  
 பொதியான வழியுடக்கித் துக்கமாடி  
 பொனவாரி போகுட பிள்ளாதன்னே.

(33)

பிள்ளையென்று வலாலோ போன்றுநூப்பிள்ளை  
 புதறான பிங்கனெல்லாம் கித்தொன்பா  
 நம்மையென்று ஸவத்தென்னை நூட்டிய்போன  
 அகந்தா வந்ததென்ப மானபிள்ளை  
 கெண்டையென்று வலர்கொண்டி ஞானமிதி  
 கொடிதான சிலம்பொலியைக் கேட்டுமிண்டார்  
 கிள்ளையென்று வந்ததினும் முத்தியுத்த  
 வேதாத்த அத்தமென்னம் வெளியாப்ப்போச்சே.

(34)

பொற்றென்று கொல்லதென்ன பொய்வாதேனையா  
 புத்திகொன்ன புத்தியெல்லாம் பொட்டிட்டாயோ  
 வர்த்தென்று பிள்ளைநினைந்திதத்தபிள்ளை  
 வந்தாலென் கெட்டாலென் மாதத்தவந்தாறுண்டோ  
 கோச்சென்ற காதமென்ற இத்தானென்ன  
 கோடியி காத்தியென்ன பயமுண்டாயோ  
 துச்சென்ற சிலம்பொலியைக் கண்டிலாதே  
 நெருமனதாப் பூணத்தி யுள்ளியோ.

(35)

மன்னிவர் அண்டமுதற் புவனத்தாண்டி.

யொருநெடிக் குட்பதந்தாண்டி முப்பாழந்தாண்டி  
மன்னிவர் நுன்மனையைச் சண்டிபோற்றி

மருவியதோர் பூரணத்திற் சென்றுவழிப்  
பன்னிவர் தினந்தோறும் பழக்கமையா

பாய்கிறே னதுகடந்து வரைகாரதும்  
தன்னிவர் போகறியே னுமதஞ்ஞாற்போறேன்  
தவறியே கடாக்கித்து மனுப்புயிரே.

(36)

அனுப்புறது பிறகுன்றை யான்சென்றுவாறே

எவ்வளவுக் குறைக்குநீ பட்டமாய்சில்  
தனுப்பிறந்த களிபோல சென்றுதாண்டி

சாககாய்ச் சொற்பமணி மூன்றுக்காட்டி  
கனுப்பிறந்த கமலியது மூன்றுக்காட்டிக்  
காட்டிலே யஷ்டமா சிந்திக்காட்டி.

உனுப்பிறந்து மேர்த்தாண்டி யொருவரையினேறி  
யுற்றுமின்று மறுவலையி லோடினேனே.

(37)

ஒடினேன் மூவரையி லெடியோகோடி.

ஒகோகோ ரலிகோடி வன்னிகோடி.

வாடினேன் மனமினைத்தென் மயக்கமானேன்

வாய்சிப்ட குளிகைசென்று ஏற்ப்போறேன்

நாடினேன் கெற்பமொன்று மூவரையிற்றான்டி.

நலமாக நாலுவரைக் குள்ளொசென்றேன்

ஆடினே னாடினே னறிவுகெட்டே

னரகரா மோசமென்று இறங்கினேனே.

(38)

இறங்கினே னாலுவரைக் கப்புறமேபோத

என்குலே முடியாது யேதோ அஞ்சில்

இறங்கினே னென்மக்கா னும்மாலாமோ

ஏதுகொன்னாய் பெய்ப்பிள்ளா யென்னபோக்கு

இறங்கினே னுன்பின்னே யிதையாச்சொல்லார்

ஏகவெளி திக்காய் இடியோகோடி.

இறங்கினே னென்குலே முடிவுகானேன்

ஏறிஞர் கொக்கனா தா னெறிஞரே.

(39)

கொங்கணி மகத்துவம்.

ஏறியதோர் கொங்கணரைப் போலெனிக்  
 ஏகவெளித் திகைப்பு வெப்படிபோபோனார்  
 மாறியதோர் மணம்பிடித்தார் போலெனிடயானார்  
 மாறவது கிடுமென்று வாமம்பூண்டார்  
 சுறியதோர் மறவரைபைக் கண்டிழைத்தார்  
 குழறியதோர் சிலம்பொலியைக் கேட்டுமீண்டார்  
 ஆறியதோர் மணங்கண்ம ரவிரெடுத்தார்  
 ஆச்சரியம் கொங்கணர்போ லார்காணேனே. (40)

காணரிது காணரிது கோடானோடி  
 கண்டுமான் பரிவித்த தெதர்க்குள்ளோ  
 பூணரிது பூணரிது அகண்டயிதி  
 புக்கியல்லோ சிலம்பொலியைக் கேட்கமாட்டார்  
 ஊணரிது ஊணரிது வெளியிற்பார்த்து  
 ஒலிசெற மெய்க்கண் மக்காங்கிண்கண்  
 தோணரிது தோணரிது தாயாய்கின்றனாணம்  
 சுடருக்குள் தோடுறது றியந்தானே. (41)

சங்கத்தார்.

நானென்ற பூணந்தைச் சங்கத்தோர்கள்  
 சகலமெல்லாம் சிங்குணமாப் சிற்றதென்பார்  
 வானென்ற வெளியென்பா சொன்றுமில்லையென்பார்  
 வாய்பேசார் சொன்னுத்தாற் போமோசொல்லு  
 கொனென்ற குருவருளால் சமாதிகட்டிக்  
 குயிந்துகின்று மடினத்தின் கிழையைப்பற்றி  
 கவனென்ற ஏடம்பலிட்டு அறிவாங்கின்று  
 நடலாவுதே சங்கமென்று வுரைத்திட்டாரே. (42)

உரைத்திட்டார் காரமென்ற பிறுதினியோகி  
 துறிறை வாகியினுள் போகம்பார்த்து  
 மறைத்திட்ட மடினமென மடினமுட்டி  
 மருவியத்த வடுவோடே வாசமாவி  
 நிறைத்திட்ட வகண்டத்திற் சென்று ஆடி  
 நோரன் அண்டமுதற் புலனம்பார்த்து  
 முறைத்திட்டத் தப்பாமற் சபாதின்றும்  
 முழுயோகி முழுஞான முழுசாவாயே. (43)

ஆய்ப்பா இத்தஞ்முன்னே யம்பியாசமார்க்க  
 மறைபுறே னாழ்டாங்கம் கன்றும்ப்கேளு  
 துய்ப்பா வையாச விரித்துக்கொல்வே  
 னுத்தமனே காஸ்தியாம் நித்திரையைப்போக்கு  
 தாய்ப்பா சதாபித்தம் தாசகத்தேரில்லு  
 சார்க்குவின்ற பேசெரிவெ சதாபித்தம்பாரு  
 சொம்பபால் சுதேர்தேரில் பேசெரிவைக்கண்டால்  
 சொல்லாத முத்திரையைச் சொல்லுகின்றேன். (44)

சொல்லுகிறேன் சமிமியும் வன்னிகடிச்  
 சொலித்துவின்ற விடமல்லே பேசெரிதானப்பா  
 சொல்லுகிறேன் னாதப்பாரு மனஞ்செயரோருரு  
 சுத்தவெளி யநிலைவிட தாக்கிபெற்றும்  
 சொல்லுகிறேன் மனம்புத்தி சித்தமென்பார்  
 தெரடர்க்குவின்ற குருபதத்தைச் சூட்டிக்கேளு  
 சொல்லுகிறேன் னத்தாட்டிம் புருவமையம் துஷச்  
 தொட்டேர் மட்டாங்க துறையைக்கேரே, (45)

கேளப்பா பெயத்தைச் சொல்வேனுறும்  
 கெடியான கேடமுட ஞானமுங்கண்டு  
 வாளப்பா பிரானாயம் பிரத்பாசாரம்  
 மத்தான தியானமொழி தாசியுங்கேளு  
 தாளப்பா சமாதியிட அட்டையங்கம்  
 தனித்தனியே சொல்லுகிறேன் கன்றும்ப்பாரு  
 வேளப்பா பெயமென்ற புத்துஞ்சொல்வேன்  
 வேதாந்தப் பொதியுத்தேரே பெரியோர்நானே. (46)

பெரியோர்க ளகண்டமென்ற ஆய்மாலைதோக்கிப்  
 பேரான பரிச்சின்ன மனதுயாவி  
 அடியோர்கள் ஞானிபென்ற ஆச்சிரமங்கிட்டு  
 ஆனாயென்ற விசம்பெய்வா மடித்துத்தன்னி  
 பரியோர்க ளிங்கைவை நீக்கிப்போட்டுப்  
 பராயத்தை சொக்குவித ஆய்செயமாகும்  
 சரியோர்க ளையதுஞ் சகலசத்தாறுச்  
 தனித்தனியே கண்டுகொள்படாசென்பாசே. (47)



என்பார்க ளிங்கெசயா திருக்குமான்யா

எங்கெங்கும் திறைத்திருந்த சுருபமுந்தி  
அன்பார்க ளிதுவல்லோ சத்தியத்தான்மைந்தா

ஆரதிகம் ஆன்மாவார் சரீராதிகபாவம்  
வன்பார்க ளபகரிப்பை மீட்டுகிட்டு

மனமுதைத்தா ளாரதிக மென்றுபேரு  
தன்பார்க ள் பிறந்தழியுந் சரீராதிகபாவம்

நானென்ற தற்குலத்தின் வகைநாந்தன்பாரே.

(48)

பாரப்பா பிரமமறு கபாவமாகப்

பரியது தீரந்தாமுந் சஞ்சரித்தால்மனது  
நோப்பா பிமேசய மிதுதான்மண்டாய்

தீரந்தாமுந் தயவிறுட தீவைகெறு  
தாரப்பா சரீரத்தில் வருந்தல்க்கிச்

சகலசனம் கம்மைப்போ லென்றுதான்ளி  
ஆரப்பா கபாவத்தி லறுபோசஞ்செய்வார்

அவரல்லோ தயவுடைத்தோ ரறிந்துகானே.

(49)

காணப்பா வேதாந்த சாத்திரமோசெம்மை

சுரையற்ற சமையமெல்லாம் பொய்யென்றுதன்ளி  
காணப்பா திடப்பட்டால் அநேகமென்பார்

உத்தமமுந் சீதமமுந் சுசுதுக்கத்தாலே  
வினப்பா மானுபி மானம்வந்து

வெறுமலெளிபோற் சொப்பனமா மென்றுதன்ளி  
தேனப்பா தாங்காமல் சண்டத்தன்மே

சொக்குவது சமையமென்று சொல்லலாமே.

(50)

சொல்லலாம் வேதாந்தத் துள்ளேழுத்தி

தொடுகுறியாந் சாத்திரத்தின் முத்தியில்லை  
வெல்லலா மதினாலே சொன்னபொருளெல்லாம்

வேறில்லை நாமதுதா எனப்பதல்லோமுத்தி  
அல்லலாந் சொப்பனம்போ ளுத்தந்தாரிலென்று

அகிலமென்ற பிரபஞ்சமெல்லா பெடுத்தமுத்தி  
வில்லா மற்புதமாய் சித்தகிடமற்று

நீர்மலமாய் சித்தத்தோர் பூணத்தானென்னே.

(51)

தானென்ற பூரணத்தான் நாமென்றெண்ணிச்  
 சுதாநித்தம் மறவாம விரும்புநானாகில்  
 வானென்ற கவிதாநாரி யாச்சுதரச்சு  
 மருவியதோர் சாஸ்திரத்தி னுலேயப்பா  
 கோனென்ற தன்னிடத்தே வந்ததொன்றுமில்லை  
 கூடிசின்று போனதில்லை பென்றுஎண்ணி  
 வேனென்ற நிர்க்குணனும் வேறென்றுமில்லை  
 வேதாந்தம் நிகமென்றற் கெவசமாச்சே.

(52)

ஆச்சப்பா நெய்தலைச் சொல்லக்கேளு  
 அழைப்புறேன் நன்றாகப் பூரணத்தான்  
 வாச்சப்பா சுத்யமென்ன மித்தையென்ன  
 மருவியதோர் நானென்று நனின்தாரு  
 விச்சப்பா நமக்குவந்த பந்தமேறு  
 வேதாந்த சாஸ்திரத்தால் விளங்கப்பார்த்துக்  
 கூச்சப்பா திடப்பட்டார் தவசென்றுசொல்வார்  
 குலமரிட்ட விடமெல்லாக் குருட்டுநோக்கே.

(53)

நோக்கப்பா பிரமமதி லோகத்துள்ளே  
 நுகர்ந்துநின்ற காமியத்தை நகம்போலெண்ணி  
 வரக்கான வெறுப்புணவந்துச் சொப்பனம்போலெண்ணி  
 மசுகமிது வென்றுதள்ளி மவுனத்தேறித்  
 தாய்க்கான பொருளல்லோ சந்திதானந்தத்தம்  
 தடையறவே நானானற் சந்தோஷமாச்சு  
 போக்கான வேதாந்தம் பிர்ம்மநாரம்  
 புக்கெதெ குருச்சொல்லும் பூரணமென்றெண்ணே.

(54)

எண்ணியதோர் முன்வறவுத்தா னுண்மையென்று  
 எண்ணியிருக் கிறதானென் நியம்புவார்கள்  
 தண்ணியதோர் குருவுரைத்த ஷபதேசத்தைத்  
 தானறிந்து பூரணமாப் முந்தனாகப்  
 பண்ணியதோர் பதார்த்தமெல்லாம் குருவுக்கீத்து  
 பரப்பாததைத் தவ்வேதம் போலேயெண்ணி  
 அண்ணியதோர் சுசமுடனை றுக்கமெல்லாம்  
 ஆருநிலுக் கனக்குவந்தாற்போற்கானே.

(55)

காணப்பா ழிப்படியே தீர்த்தாயானால்  
கைகடந்த சிவபூசை யென்றுசொல்வார்  
யினப்பா சகலநூ லென்றுதள்ளி  
யிரைந்துகின்ற ழிரத்தியெல்லாம் விட்டுவோடி.  
ஊணப்பா குருப்பிறகே தீழ்க்கப்போலே  
உத்தமனே சச்சிதா னந்தனானால்  
ஆணப்பா தேவிக்கு முபசரித்துவென்று  
அறிகிறதே காவணமென் றறிந்துகொள்ளோ.

(56)

அறிந்திந்த வேதசிலை விட்டுநீயி  
யப்பனே வாசனையாம் பிரபஞ்சந்தான்டி  
வறிந்திந்தப் புத்திராதி பாசத்தாலே  
மாயம்வந்து ஈழட்டியிலே லச்சையாச்சிச்  
செறிந்துஆதை யடித்தசந்தில் வேதாந்தம்பார்த்துச்  
சிராக நிற்கிறதே செம்மையாகும்  
நெறிந்துகின்ற வேதாந்தப் பிரமத்தன்மையில்  
நிலைவோடு வருகிறதே யாசைநாளே.

(57)

ஆசையென்று மதியென்று மதற்குராமம்  
ஆப்பனே தான்பிரம மென்றுஆசான்  
தேசையென்று வுபதேசப் படியேயென்றும்  
கோராக வேதாந்தப் பொருளென்றெண்ணி  
யூசையென்று மற்றதெல்லாந் தள்ளியிட்டா  
றுத்தமனே சிவமென்று சொல்லுவார்கள்  
காசையென்று என்னென்ன காரியங்கன்வந்துங்  
கைவிட்ட துக்கம்வந்துங் கலங்கிடாரே.

(58)

கலங்காமல் நாம்பிரம மென்றேயெண்ணிச்  
கபடற்று கிரந்தாமும் வேதாந்தம்பார்த்து  
மலங்காமல் நிற்கிறதே விருதமப்பா  
மகத்தான நேயமென்ற பத்துமாச்சு  
இலங்காம ஶ்ரேயஸையு மனுஷ்யத்தாக்கா  
லென்மகனே மனத்திடமா மில்லாவிட்டால்  
துலங்காத சுவரிலாச் சித்ரம்போலாஞ்  
சுழியதநா னடிப்படைமுன் ஶ்ரேன்மம்வாதே.

(59)

வாறுகச் சொசனமா யிருத்தொண்டு  
 மருளிபிதார் முலத்தில் வந்தென்றுழி  
 கூறுகும் பித்தையத் திரைவையேற்றிக்  
 குறிமையோடே கொடுத்தால் ரேசுரேசி  
 நாராக விப்படித்தா னம்பிதென்றகும்பி  
 சாதனமா யிருமுன்றுந் திர்த்தபின்பு  
 ஆறுக அகாரமுந லாகாரங்காட்டி  
 யப்பனே மவுனத்தாற் கும்பித்தேறே.

(60)

கும்பித்து மெனனந்தான் குமித்தபின்பு  
 கொள்விதார் முலத்தை கிட்டிவியும்  
 கம்பித்துக் கண்டத்தே தின்றையது  
 காலடங்கி யுறைத்தபின்பு மேல்முலமிகின்று  
 கொம்பித்து அறிவோடே மெனனம்பூரி  
 கமமாகப் பூரணத்தை யதற்குட்குட்பி  
 கம்பித்து மனத்தோடே ரேசுகத்தைப்பண்ணு  
 நலமான பிரமமென்று பிரானஞர்சே.

(61)

ஆச்சப்பா விதுவல்லோ பிராணயாமம்  
 அறிந்தவனுர் சிவமோடே யறிபார்மற்றோர்  
 ஓச்சப்பா பிரபஞ்ச மென்றவானை  
 விட்டொன்றை மனநிறுள்ளே சம்பொமல்  
 வர்ச்சப்பா னந்ததென்ற காரணமாக  
 மருளிபிதார் ஓரனமென்ற மர்க்கத் தாடிச்  
 கூச்சப்பா காமியத்தை நாகம்போலெண்ணிக்  
 கூறுன கம்மமெல்லாம் விநிக்கநத்தே.

(62)

நன்றாக வேதாந்த சாஸ்தாத்தாலே  
 நாம்சாஷி யென்றுநித்த முறைத்துகின்று  
 பன்றான மற்றதெல்லாம் நாமல்லவென்று  
 பரமிகின்று உலகமெல்லாம் கித்தையென்று  
 கன்றான வுறைப்புவுத்த பிரத்தாழினைவாய்க்  
 காரணா ரியங்கமெல்லாம் தகித்தற்போட்டு  
 வென்றான பொருபொருளாய் கின்றயானு  
 லுத்தமனே பிரத்தியா காரமாச்சே.

(63)

ஆச்சப்பா மாயையொடு மாயயின்ப  
 மப்பனே சுத்தசைதன் னிபமேழன்று  
 மோச்சப்பா வாகாயம் போலேயெங்கு  
 மோடியெங்கு மலறத்திருக்குங் கண்டாலுத்தான்  
 ஆச்சப்பா அவர்களைத்தான் திர்த்தமுத்தி  
 வானெனரி தோத்திரமாய்த் தியானப்பண்ண  
 விச்சப்பா பிரமமென்றே தியானமாய்க்  
 விளம்புகிறே னைத்தவகைச் சமாதிகானே.

(64)

நானென்ற வறிய்டான சைதன்யத்தைத்  
 தானயளித்து லிலவசையில் திபம்போல  
 ஆனென்ற அலைவற்றுத் திடமதாக  
 அப்பனே யகண்டமுது தானுப்பின்று  
 வேனென்ற தோற்றமற் றிருத்தாயானல்  
 விளங்கியதோர் தத்வலய சமாதியார்க்  
 வானென்ற சனிகற்ப சமாதிகேளு  
 மருதியதோர் தத்வலய சமாதிக்குள்ளே.

(65)

உள்ளாக விருக்கையிலே பேசுஞ்சுற்ற  
 முறவாகக் கேட்டாக்காத் சந்தாறுயித்தை  
 தள்ளாத சனிகற்ப சமாதியென்று  
 நானுரைப்பார் பெரியோர்கள் கேளுகேளு  
 விள்ளாத திரிசாறு யித்தையார்க்கம்  
 விரயியத்தச் சமாதியிலே திற்கும்போது  
 தள்ளாத தன்னையனு சந்தாறுயித்தத்  
 தலமான சந்தானர் திரிசாறுயாச்சே.

(66)

ஆச்சப்பா இதின்பேரு சனிகற்பமென்பார்  
 அருளிபதோர் திருவிதற்ப சமாதிகேளு  
 ஓச்சப்பா தத்வலய சமாதிமுத்தி  
 புத்தமனே சந்தாறு யித்தங்கேமறந்து  
 ஆச்சப்பா தாக்கமுத்தி திருகம்போல  
 ஆச்சரியஞ் சத்தமெல்லாவ் கெளகிட்டால்  
 ஓச்சப்பா சித்தமுது சொகுப்பந்துள்ளே  
 கொண்டுசெழுந் பூணத்தில் திருவிதற்பமாமே.

(67)

ஆமப்பா சமாதிகிட்டுச் சஞ்சரிக்கும்போது  
 மப்பனே சாத்திரங்கள் பரக்கும்போதும்  
 ஒமப்பா காலமென்ற கையில்கீ  
 யுத்தமனே பிரபஞ்ச மில்லென்று  
 சோமப்பா விகாரத்தோற் றும்பாபஞ்சஞ்  
 சொப்பனம்போல் பாசமென்று நியாயத்துற்று  
 வாமப்பா திவிரமாம் நிறனிநுத்திக்கு  
 மதந்தான காரணஞ் சென்றுள்ளனே.

(68)

எண்ணியல்லோ மனதுள்ளே படாதெரிக்கி  
 யேகமாய் நிருவிதற்ப மாடுகின்ற  
 அண்ணியல்லோ பிரபஞ்ச விகற்பத்தன்றி  
 யனுபோக நிருவிதற்ப சமாதியாச்ச  
 ஒண்ணியல்லோ சொருபத்தி லிச்சின்று  
 உற்றிருத்த வகண்டயிர் த்தி காலிப்பிப்  
 தண்ணியல்லோ வுப்புண்டாப் போலேமக்கள்  
 சாதகமா புண்ணுருவங் கெட்டுப்போச்சே.

(69)

போச்சதுவுங் கடிவையொன்று தானுமின்றி  
 புகழான பெருமைசெரல்ல என்னுங்கடா  
 ஆச்சதுவு மவுனமுற்று வாயைமுடி  
 ஆசையற்று விருந்தாலோ வகண்டயிதி  
 வாச்சதுவும் பிரபஞ்சங் கண்டதெல்லாம்  
 வாய்புட னுரைபோலும் மீட்போற்கானும்  
 கோச்சதுவுஞ் சிலத்திடி நூறும்போல  
 கூருமத்தி னங்கம்போற் குயிலைக்கானே.

(70)

குறியான விண்ணுதித்த மேகம்போலும்  
 கோதியதோர் சொப்பனப்ர பஞ்சம்போலும்  
 நெறியான வகண்டநம் மிடத்தேமைந்தா  
 நோக வுண்டாடு விற்ப்போச்ச  
 பரியான வெய்யெரு காமயசிப்  
 பாழலகு கம்பிடத்தே தொன்றுத்தொன்றும்  
 மறியாக வறித்தபொம் காபெயிர்ம  
 மற்சென்று மில்லென்று மயக்கத்திரே.

(71)

மயக்கமற்று நானொருவ னெனக்குனெல்லா  
மற்றொன்று மில்லையென்று நிரனுகித்  
தியக்கமற்று எங்கேந் திட்டைகொண்டு  
சேர்ந்துவருஞ் சந்தோஷ அக்கந்தள்ளி  
முயக்கமற வருட்டொய்தம் வந்துமாயை  
முன்மரின்று கிகற்பங்கன் பண்ணினாலும்  
அயக்கமற்று மனத்திடமாய் அறிவேதனும்  
யாதிகொண்டு மாயையற்றுத் தானொச்சில்லே.

(72)

தில்லப்பா சஞ்சார காலத்தானும்  
நேராகச் சமாதியிலே யிருக்கும்போது  
அல்லப்பா தொய்தம்வந்தா லாதாவுபண்ணி  
யசையாத மலேபோல கிருக்கன்று  
சொல்லப்பா சுப்பமது வகண்டத்தொய்தஞ்  
ருட்டிசின்று திடப்படுதல் மெத்தன்று  
வெள்ளப்பா வாசனையை கிண்டாயாலல்  
மேனியதோ நானுட சமாதியாக்சே.  
மாயையுத்தி.

(73)

ஆச்சப்பா மாயையுத்தி சொல்லவென்று  
லனைகமுண்டு குடியாய்ச் சொல்லத்தேரு  
வாச்சப்பா நெசந்திற் பெதாபேதம்  
மருகியகோர் கிராமத்தில் கிராமபேதம்  
நூச்சப்பா திறங்கனிலே கிரகபேதம்  
ஹிகோசோ கனங்கனிலே மனைகபேதம்  
கேச்சப்பா புத்திககிற் பெதாபேதம்  
வெருமோக மாதிந்தான் னென்றுங்காலனை.  
நானவரி.

(74)

காணப்பா கிண்ணைய மாடுகின்று  
கலந்துகின்ற பிராணைய பேசாமாச்ச  
காணப்பா கிடியான மயமுமாகி  
யுத்தமனை மனோபயமாய் கோசமாச்ச  
பூணப்பா வானந்த மயமுமாகப்  
பொங்கிற்று அஞ்சுதிதை போதத்தக்குத்  
தோணப்பா திறையஞ்ச மாயையைய  
சொல்லுமென குகந்ததைப் பூட்டிப்பாரே.

(75)

பூட்டியதோர் ஹிஷ்டனென்றும் விராடென்றும்  
 புகழ்பெரிய யேமகற்ப போக்கெதென்றும்  
 நீட்டியேதோ ரண்டென்றும் புனென்றும்  
 நேரான பதங்கென்றும் மாயயினுலச்ச  
 ஆட்டியதோ ராட்டெல்லா மாயையாட்டி  
 அறிந்துகொள்ள முன்மனமே மட்டைமாவை  
 மூட்டியதோர் மனமும்வந்து வரைக்கெதற்கு  
 முதண்ட மனங்கடக்க முடியாவாதே.

(76)

வாரான வுலகத்திற் சுத்தவிரன்  
 மனதோடே போராடி யருகில்மாழ்வான்  
 காரான ஞானியென்று சிங்கம்புய்தி  
 குறியான வம்பலத்தில் சேர்வாரப்பா  
 தாரான வுலகத்தோர்க் கடுத்தஞானஞ்  
 சுகத்திரமாய் கோடியிலே யொருவர்சொல்வார்  
 விரான சிலபேர்கள் சாங்கம்பேசி  
 விரத்திறந்து விழுத்திறந்து திரிவர்தானே.

(77)

தானென்ற பிரமருமோ ரறிவிற்கென்றார்  
 சாதகமா மாலென்று லறிவின்மையம்  
 கோனென்ற ருத்திரனோ வறிகிலந்தம்  
 கொள்ளுகின்ற மகேஸ்வரனோ ரறிவிற்கொன்றும்  
 வானென்ற சதாசிவனோ மயிபைச்சாண்பான்  
 மகத்தான வைவருந்தா னாரிபீடம்  
 வேவென்ற பஞ்சகர்த்தா மட்டுஞ்சென்றால்  
 வேதாந்தி யென்றமட்டுஞ் சொல்வார்பாரோ.

(78)

பாரப்பா சித்தரென்றார் குனிவைபோட்டுப்  
 பகுத்தறிவார் தன்மனையைப் பகுத்துபோற்றி  
 கோப்பா தம்மோடு பூரணத்தினின்ற  
 கோக லோடம்போல் நீதிபாடிச்  
 கோப்பா திரும்பிலெந்த புக்குவார்கள்  
 சைத்தியுள்ள சித்தருக்கு அடுத்தவாறு  
 கோப்பா பூர்ணதிசை நாதத்திண்டிச்  
 கொங்கணத்தான் சிலம்பொலியைக் கூடிருரோ.

(79)



கடினார் மூலகுரு பேரனென்று  
கோடான கோடிசித்த ரோடிப்பார்த்தார்  
ஆடின ராடின ரேறமாட்டார்  
ஆச்சரியம் சொக்கனார்தா மகண்டசித்தர்  
கடின ரோடின ரனெகங்கோடி  
யோக்கிசின்ற காதத்தி லொன்றிப்போட்டுத்  
தேடினார் தேடினார் குளிகைதன்னிச்  
சித்தருக்குச் சொருபமணி கிட்டும்வாரே. (80)

வாரான சொருபமணி யாருவர்க்கம்  
மகத்தான தெடியுறு மூர்த்திவர்க்கம்  
கூரான தொன்றெடுகிழ் கனங்கமாகித்  
குறித்துசின்ற பொருளாகித் கூறெனாக  
தாரான தற்பதமாய் அதுவுமற்றுச்  
சச்சிதா னத்தத்தில் சிந்தையுசான்  
பேரான பிள்ளைகட்டு மணியுயித்து  
பெரும்பாலை மகாரமென்று பேசினாரே. (81)

பேசியதற் கர்த்தமென்ன வென்றுகேட்டார்  
பெருவிரலர் யாச்சுமேல் விரலேபோத  
மாசியது வற்றக்காற் கவித்தெடுக்குமுன்னே  
மக்களே பாருங்க னென்றுகாட்டித்  
தேசியது மகாரவித்தை சென்றுகூட்டி  
செப்பாரதே மகாரவித்தை குளிர்ந்தஞானம்  
வாசியதற் கருகாகுள் கண்டுகொள்ளு  
மக்களே சிம்மயத்தில் நடுப்பாலாமே. (82)

கடுவென்ன வெட்டவெளி பொன்றமில்லை  
நாறுமில்லை நீயுமில்லை யனண்டவிதி  
கடுவென்ன லகுவென்ன பளத்தினுலே  
கண்டுகொள்ளு மென்றுசொல்லிக் காதந்தாற்காட்டிச்  
கடுவென்ன தாபமென்ற முனையமுத்திச்  
சுருகித் திடுபென்ன மென்னத்திதான்  
விடுவென்ன வித்தியப் பாம்பைபரீடும்  
விட்டகன்று அறிவோடே மேறுமேயே. (83)

மேவுமயி வாயபரம் பரையாமாண

வெகுதோடி நிஷிதனுக்கு உபதேசித்தார்

மேவுமென்று சித்தரிலே யனேனக்கோடி

மேருவிலே பிறந்தார்க்கு முபதேசித்தார்

மேவுமென்று என்னோடு பதினாறுபேர்க்கு

கிளங்கியவர் பதம்பிடிக்க வுபதேசித்தார்

மேவுமென்று எழுவருடன் நிருமூலர்க்கு

கிளம்பினார் மெய்ஞ்ஞானம் கிளம்பினாரே.

(84)

கிளம்பியதோர் நாகங்கையி லாசவர்க்கம்

மேருவிலே பெய்ததவுட லெங்குநுக்கு

அளம்பலதோர் ஜனகாதி வையரைத்தாண்டி

அரைகூணமும் பிரியர்க ளடியைவிட்டுத்

தளம்பினதோர் கொடிக்கல்லோ கொம்புபாலே

சதாபித்தம் காத்திருந்தோ மையாகிட்டம்

கிளம்பினதோர் பந்துபோ லனேதம்பின்னா

கெடியிட்டு மாட்டியந்தே கிட்டினாரே.

(85)

கிட்டினோம் கைலாய பரம்பரையினிலே

தேனமக்கா ளாச்சர்யங்கொங் கணர்தான்சென்று

கிட்டினோ மென்றுசொல்லி யிசானத்தே

கெடியான ரகமுண்டு சட்டைபோக்கக்

கிட்டினோ மீசானத் துதித்தோமென்று

கெடியாகத் தவளிருந்து முத்தனாகக்

கிட்டினோ மென்றுசொல்லித் தகையுமர்த்தி

கெடியான பதம்பிடித்துப் பணிந்திட்டாரே.

(86)

பணிந்திட்ட கொங்கனரைப் பார்த்துநாயன்

பாருலகிற் பிறந்தோனிப் படித்தானாய்

மணிந்திட்ட சுடம்போக்கிக் கைலாயத்தே

மானதுதான் வெகுதோடி மருகமெந்தம்

கணிந்திட்ட கணிகலே விரத்திலே

கலங்காமத் கமாதமுந்நர் காரியத்திற்

தணிந்திட்ட புத்திரோன்டி ஓங்கெலத்தாய்

சாதகமா பொருவனாய் கண்டிலேனே.

(87)

கண்டிலே னுச்சரியம் குமாரனேபார்  
 கலத்திருந் சென்மயிவர் கைலாயமாநர்  
 ஒண்டிலே நாலதுக்கு மகத்வமென்ன  
 வுற்றசில வுற்றுவுன்னிற் படிதானுச்ச  
 கண்டிலே விவரைப்போற் சித்தர்கானேன்  
 காரணமா யிவனுக்குப் போதிப்பேறான்  
 பண்டிலேன் கொண்கணரே மயங்கவேண்டாம்  
 பரம்பரமாய் வந்ததந்த மொனந்தானே.

(88)

மொனனித்தை மூலருக்கு முன்னேசொன்னேன்  
 மருவியவர் காலாங்கிக் கதுவேசொன்னார்  
 மொனனித்தை போகருந்தா னுனக்குச்சொன்னார்  
 மகத்தான வகண்டாதி யறிந்துகொள்ளு  
 மொனனித்தை மயக்கமற்றுத் தெளிந்தபேர்க்கு  
 மொனனித்தை யெய்தியிடு மவனேநூயரி  
 மொனனித்தை யிதுவன்றி வேறென்றில்லை  
 வாய்திறந்து பேசாதே மகாரமன்தே.

(89)

நன்றான மொனனத்திற் கடினகசேர  
 நல்லிணையுந் தீயிணையும் நாசமாகும்  
 நன்றான மொனனமென்று நினைக்கமுத்தி  
 நல்லோர்கள் நினைப்பார்கள் மற்றோர்கானார்  
 நன்றான மவுனமல்லோ ரியுகள்கித்தர்  
 நாலுதிக்குஞ் சொருபத்தைக் கண்டார்கண்டார்  
 நன்றான மொனனமல்லோ சாத்திரங்கள்  
 நலமாக அழைப்பதனைக் கண்டிலாரே.

(90)

கண்டிலார் மொனனத்தி லனைகசித்தி  
 காணுமப்பா சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு  
 மண்டிலார் மந்திரங்கள் செபிக்கும்போது  
 அப்பனே மொனனமென்ற தினைக்கேளு  
 ஒண்டிலாய் வாய்முடிப் பேச்சுமற்று  
 ஒருசேரை சமைத்துள்ளு ஒருபோதப்போ  
 விண்டிலா தென்றோஞ் செபித்தாயாளுல்  
 விளங்கியதோ ரேமுலக மந்தரஞ்சித்தி.

(91)

சித்தாகுஞ் சித்தியெட் டெட்டுமாடுந்  
 திறமாக நின்றவர்க்கு மந்த்ரஞ்சித்தி  
 பத்தாகும் வேதத்தில் மந்திரத்தைப்  
 பலபலெனப் பேசியவர் செபிப்பார்கோடி.  
 கத்தாடும் நாய்போலே கத்தியென்ன  
 காசுக்கு மாகாது சித்தியில்லை  
 முத்தான மொனனமிட்டால் சடம்பாழாச்சு  
 மோசமிந்த வேதமெல்லாம் பெரய்யென்பாரே. (92)

பெரய்யென்றே யெண்ணியெண்ணி யுலகங்கெட்டுப்  
 போச்சதனா லநேகயுக பேதமாச்சு  
 கையென்று யோகத்தில் மொனமுட்டக்  
 கடுஞ்சித்தி யறிவுமட்டுங் கலந்துதாக்கு  
 ஹையென்ற நிர்த்தமப்பா ஆறிற்காணுஞ்  
 சாதகமாய் மேல்முலந் தாண்டிக்காணும்  
 மெய்யென்று பிடித்தாக்கா லவனையோகி  
 விரைந்தினை யறியாதார் விருதாமாதே. (93)

விருதன்றோ வுலகத்தி லாசானென்று  
 வேடமிட்டு மோடியேற்றி  
 விருதான்றோ பணம்பறித்துப் பிழைப்பாரையோ  
 வேதார்த மொன்றுமில்லைச் சாங்கமென்பார்  
 விருதன்றோ கெடுத்துவிட்டா ருலகத்தோரை  
 வேஷமென்னு மயக்காலே மயங்கிப்போனார்  
 விருதன்றோ சிஷ்யுட பாவமெல்லாம்  
 வினாயாட்டுப் போல்வாங்கி விழுந்திட்டாரே. (94)

விழுந்திட்டா ரென்றறிந்து கொங்கனாரேரிந்தான்  
 வெகுபிள்ளை பெற்றாரா முந்நாறுபிள்ளை  
 நழுந்திட்ட பிள்ளையுண்டோ திறந்தானுண்டோ  
 கலமாக வும்லம்போ லானாருண்டோ  
 அழுந்திட்ட சமாதியுண்டோ தியான முண்டோ  
 ஆகாத பிள்ளையுண்டோ சொல்லுஞ்சொல்லும்  
 கொழுந்திட்ட தேவரீர் கருணையாலே  
 கொஞ்சமற்ற பிள்ளைகளைக் கூடினேனே. (95)

கடாக நல்லபுத்தி சித்தர்வென்றார்

கொள்ளாத வரங்களைலாங் கொண்டுகட்டி

நீடாகத் தெண்டநிட்டு அனுப்பிக்கொண்டு

நிமிடத்திற் குகையிலுள்ளே நேர்ந்துபோனார்

ஆடான லதுவாட்டு என்றேசித்தார்

ஆந்த போகமுண்ட ஆண்மையான்மை

ஓடான லதுவோட்டு நிற்குணத்தின்வீதி

யொருமனதாய் நின்றபுத்தி யுரைப்புத்தானே. (96)

தானென்ற கொங்கணர்போற் பிள்ளைபெற்றால்

தங்குமடா குட்டென்றார் கைலைமூர்த்தி

வானென்ற சுந்தரா'னந்தன்பேர்க்கு

வரவற்ற பூரணமே தாகமென்ன

கானென்ற வெளிகடக்க அறிவோம்நாங்கள்

கறையற்ற போதத்தைப் பாணஞ்செய்வோம்

கோனென்ற கைலைப்பூரணமேதேவர்

கொள்ளுவதோ ருற்பனமும் லயமுஞ்சொல்லே. (97)

சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் மக்காளீங்கள்

சுகமாக வாருதியில் மேகம்போலே

அல்லுகிற திவலையைப்போற் பிறப்புண்டாச்சு

அதுவோங்கும் விவரமென்ன சொல்வீரையா

பல்லுகிற சந்திரனும் நீரையப்பா

பாங்குபரங் கானாவி நன்றாய்ப்பாரு

சொல்லுகிற கெற்பத்தில் விந்துவுன்னி

சிந்துதுளி பிரபஞ்ச செனனமாச்சே. (98)

ஆச்சப்பா ஜனனமிந்தப் படியேயாகி

யடங்குறது மக்கினியும் ரவிமதியுங்கடி.

வாச்சப்பா சந்திரனின் கலந்துபோனால்

மாளுகிற விதமிதுதான் குளிர்த்துபோகும்

நீச்சப்பா சனனமொடு மரணம்ரண்டும்

நேராக மனோன்மணியைத் தொட்டிமீளும்

ஓச்சப்பா லக்கமில்லை யேழுதோற்ற

முத்தமனே நாலுவகை யோனிகானே; (99)

காணிந்தப் படியெல்லாங் கண்டு கொண்டு  
 கலங்காம லிருந்திட்டால் யுகமேகோடி  
 வாணிந்தக் காயமட்டே ஜெகச்சாலமெல்லாம்  
 மனந்தாண்டி அறிவில்வந்தா லெல்லம்போச்சு  
 ஆனிர்தப் படிநீங்கள் சமாதிக்கொண்டு  
 அறைவிட்டால் குளிகையிட்டு வோடிப்பாரு  
 தோணிந்தப் படிசொன்னேன் போதமுன்னைத்  
 தூக்குசுழல் காற்றரும்பே மவுனமாமே.

(100)

மௌனமென்றே யெனையாண்ட தகூணுமூர்த்தி  
 மலர்பணிந்து ஞானமது நூறுஞ்சொன்னேன்  
 மௌனமென்ற நாதாக்கள் பதத்தைப்போற்றி  
 வகையோடே நிகண்டாக வாதஞ்சொன்னேன்  
 மௌனமென்றீர் ஞானம்பொய் யென்றுசொல்லி  
 வாகான செயமண்டி போட்டேநூற்றில்  
 மௌனமென்றே சமரசந்தான் மக்காள்மக்காள்  
 வாகான ஞானமுறை முற்றுங்கானே.

(101)

சட்டமுனி பின்ஞானம். ஈ

முற்றிற் று.



மதுரை முனிச்சாலைத்தெரு வைத்தியம் பொன்னுச்சாமிபிள்ளை  
 குமாரர் சீத்தாராமபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய வைத்திய  
 சாஸ்திர ஒலையேட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்த்தருளிய  
வைத்திய வாத யோக  
ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

முன் பலர் அச்சிட்டிருக்கும் வைத்திய ஞான சாஸ்திரங்களில் அநேக இடங்களில் ஒவ்வொரு விஷயங்களை மறைப்பாகவும் மனதிற்கு நன்கு புலப்படாமலும் கூறியிருப்பதைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்ளவேண்டி மேற்கூறிய வைத்திய வாத யோக ஞானசாஸ்திரத்திரட்டு இதுவரையிலும் அச்சிட்டு வெளிவராத அரிய சாஸ்திரங்களாகவும், ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் வெகு தெளிவாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்கேதுவான மறைப்பில்லாத சாஸ்திரங்களாகவும் அநேக தேசங்களிற் சென்று ஒலையேட்டுச் சுவடிகள் கிடைக்கப் பெற்று, அநேக மகான்களைக்கொண்டு சீர்திருத்தஞ்செய்து திக்குக் கடிதத்தில் சுத்தப் பிரதியாகப் பிழைபறப் பரிசோதித்து பொருள்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றன.

ஷெ ஆறு பாகங்களையும் வாங்கி வாசித் துணரின் ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் எளிதற மறந்தகொள்வதற் கேதுவாகும். ஆதலாலொவ்வொருவரும் இந்த ஆறு பாகங்களையும் வாங்கி வாசித்து ஞான சித்திபெற்றறய்யுமாறு வேண்டுகின்றும்.

பாகம் 1-க்கு விலை ரூ. 1-4-0.

வைத்திய வாத யோக ஞான சாஸ்திரப்புஸ்தகங்களும் இன்னும் வேண்டும் புஸ்தகங்களும் அடியிற்கண்ட விலாசதாரிடம் நேரிலும் பி. மூலமாயும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சாஸ்திரங்களின் விவரத் தெரிய விரும்புவோர் அரையணு லே இள் அனுப்பி அடியிற்கண்ட விலாசதாரிடம் ஞானசாஸ்திரக்காட்லாக் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார்,

புக்ஷாப் புதுமண்டபம், மதுரை.

# வைத்திய வாத யோக ஞான சாஸ்திரங்களின் விளம்பரம்.

அடியிற்கண்ட புஸ்தகங்களை யெல்லாம் ஒலையேட்டுச் சுவடிகளை வைத்துப் பரிசோதித்து சுத்தப்பிரதியாய்த் திக்குக் கடிதத்தில் அச்சிட்டிருக்கின்றன. வாங்கி வாசித்துணருங்கள்.

இராமதேவாவைத்தியம் 1000	0	12	0	காலாங்கிராதர்வைத்தியமும்			
ஷைகருக்கடை 500	0	10	0	இன்னும்சிலசாஸ்திரங்களும்	1	0	0
ஷையார் சிவயோகம் 200	0	5	0	அகஸ்தியர் செந்திரம் 300	0	7	0
பிரமமுனிவைத்தியம் 380	0	7	0	ஷைவைத்தியபூரணம் 205	0	5	0
கொங்கணர் கடைக்காண்டம்				ஷைபூரண சூஸ்திரம் 216	0	6	0
500	0	8	0	ஷைபரிபூரணம் 400	0	7	0
கருவூரார் பலதிரட்டு 300	0	6	0	ஷைவைத்திய ரத்தினச் சுருக்			
சட்டைமுனிவர் ஞானம் 200	0	5	0	கம் 365	0	6	0
போகர் வைத்தியம் 700	0	10	0	தன்வந்திரி கருக்கடை 300	0	4	0
போகர் நிகண்டு 1200	1	0	0	தன்வந்திரி நிகண்டு 300	0	6	0
ஷைபலதிரட்டுவைத்தியம் 710	0	10	0	ஷை தயிலம் 500	0	6	0
ஷைவைத்தியம் 1000	0	12	0	ஷைகலைக்கியானம் 500	0	8	0
புலிப்பாணி வைத்தியம் 500	0	8	0	அகஸ்தியர் பூசாவதி 200	0	4	0
சுப்பிரமணியர் ஞானம் 500	0	8	0	ஷைபஞ்சகாவியநிகண்டு 800	0	12	0
சுப்பிரமணியர் 200	0	4	0	ஷைபரிபூரணம் 1200	1	0	0
நந்தி கருக்கடை 300	0	5	0	அகஸ்தியர் முப்பூ 600	0	10	0
நந்தி நிகண்டு 300	0	5	0	ஷைகர்மசூஸ்திரம் 350	0	7	0
உரோமரிஷிவைத்தியம் 500	0	8	0	ஷைபச்சிலை நிகண்டு	1	0	0
உரோமரிஷி வகாரம் 500	0	10	0	பிரமமுனி வைத்தியம் 750	0	10	0
திருமூலர் வைத்தியம் 600	0	8	0	யாகோபு வைத்தியம் 740	0	12	0
தேரையர் வைத்தியம் 1001	0	12	0	ஷைசண்ணம் 300	0	6	0
மச்சமுனிசரக்குவைப்பு 800	0	8	0	ஷை செந்திரம் 300	0	6	0
மச்சமுனி வகாரம் 800	0	12	0	பூகிமுனி வகாரம் 1000	1	0	0
ஷைபெருநூல் 800	0	12	0	அகஸ்தியர்கௌமதி நூல் 420	0	8	0
தெட்சுணமூர்த்திஜாலம் 500	0	8	0	ஞானசவுமியசாகரம் 1200	1		
பூகிமுனிவைத்தியம் 800	0	8	0	ஷைத்தத்துவம் 300	0		
வசிஷ்டர் வைத்தியம் 205-ம்				பச்சிலை மருந்துகளின் பரிபா			
இன்னும்சிலசாஸ்திரங்களும்	1	0	0	வைஷ்ணவமதப்பு, கருப்பபா			
சுத்தரானந்தர் வைத்தியமும்				ருள், மூலிகை மூலவியவை			
இன்னும்சிலசாஸ்திரங்களும்	1	0	0	களின்வெளிப்படை 9 அக			
கடைப்பிள்ளை வைத்தியமும்				ராதிசுள் சேர்ந்த பெரிய			
இன்னும்சிலசாஸ்திரங்களும்	1	0	0	அகராதி	2	8	0

இ. ராம. குருசாயிக்கோன்,

புஷ்பாபு, புதுமண்டபம், மதுரை.